

ENTREVISTA, A 40 anys del Movimiento Español de Liberación Homosexual - 5

ENTREVISTA, Bawer Çakir, periodista i activista LGBTT kurd-turc - 10

OPINIÓ, Pride 2010. Pride sí, Pride, no - 15

HISTÒRIA DEL CASAL, 1976 les primeres juntes de govern - 18 <

La Seguridad es lo Primero

- ✓ Alta calidad
- ✓ Amplia gama
- ✓ Conceptos innovadores

Comparte la experiencia

SENSACION NATURAL

MAYOR ESTIMULACION

PARECIDO A NADA

MAYOR SENSACION

< ENTREVISTA A 40 ANYS DEL MOVIMIENTO ESPAÑOL DE LIBERACIÓN HOMOSEXUAL 5

ENTREVISTA BAWER ÇAKIR, PERIODISTA I ACTIVISTA LGBTT KURD-TURC 10

OPINIÓ PRIDE 2010. PRIDE SÍ, PRIDE NO 15

OPINIÓ JURAT POPULAR I CONTROVÈRSIA 18

HISTÒRIA DEL CASAL 1976, LES PRIMERES JUNTES DE GOVERN 42

Editor: Casal Lambda

Director: Joan Vila-Vinós

Redactora en cap: Isabel Rivero

Secretari: David Rincón

Equip de Redacció: Santos Fèlix, Armand de Fluvià, Javi García, Abel Lacruz, Mauricio Marín, Julián Murillo, Josep Anton Rodríguez, David Rincón, Ricard Salom, Enric Vilà, Joan Vila-Vinós, Susanna Àlvarez, Albert Ferrarons, Isabel Rivero, Núria Teuler, Oriol Rios, Santiago Porrero, Raül Díaz, Joan Sebastià, Emiliano Martínez

Publicitat: Dani Playán

publicitat@lambdaweb.org (655 194 049)

Correcció i traduccions: Josep Pujol i Marçal Botey

Fotografia de portada: Josep Domènech, Armand de Fluvià i Margarida a Sheffield el 1975 (cessió Armand de Fluvià)

Dibuixants: Ignasi Blanch i José Javier Revilla

Persones i entitats col·laboradores: José Antonio Alonso, ACGIL (Associació de Cristians Gais i Lesbianes), AMPGIL (Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes), Antinous, Nathan Baidez, Sara Benjelali, Còmplices, Antonio Cortés, Direcció Artística i Departament de Premsa del Teatre Lliure, Direcció i Departament de Premsa del Teatre Nacional de Catalunya, Grup de dones del Casal Lambda, Grup de Joves del Casal Lambda, Jordi Jané-Lligué, Jaume Gil, Gustavo Laurencio, Mostra Lambda de Cinema, Nicolás Pérez Cánovas, Servei d'Informació del Casal Lambda i Youssef Yahia

Disseny i maquetació: www.thepinkpartner.com

Impressió: Pereda Impresor. 933 094 517

Dipòsit legal: B-42790-86. ISBN 0214-7890

LLAMBDA és una publicació del Casal Lambda.

LLAMBDA és la revista decana dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol.

LLAMBDA no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.

LLAMBDA agrairia rebre col·laboracions vostres. Si us plau, envieu sempre còpies o documents en suport electrònic ja que no ens fem responsables de la possible pèrdua d'originals no sol·licitats.

La data de tancament del proper número (75) és el 20 de novembre de 2010

LAMBDA 74

Any XXXII. Segona època. Tardor 2010

C. Verdguer i Callís, 10. 08003-Barcelona.

Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35

revista@lambdaweb.org www.lambdaweb.org

> SUMARI 1 - ASSOCIACIONS 2 - EDITORIAL 3 - CÒMIC Àxel 4 - ELS NOUS CATALANS GAIS Erez 20 - OPINIÓ Històric Fòrum Europeu de Grups Cristians LGBT a Barcelona 22 - VIATGES San Francisco, CA. Amb CA de Castro 24 - MÚSICA "Malos tiempos para la lírica" 29 - MEMÒRIA HISTÒRICA Els inicis del moviment polític homosexual 30 - CINEMA 32 - TEATRE En temps de crisi, teatre 34 - HISTÒRIA DEL CINEMA GAI Els anys 60 a Hollywood 36 - LLIBRES Novetats literàries 38 - TV Clatellot a l'homofòbia televisada 41 - BLOCS AMB NOM DE DONA Celebrar, quan toca 44 - BREUS 45 - CÒMIC Dyck 48 <

EDITORIAL

Quaranta anys han passat des que un grup de persones varen decidir plantar cara a la dictadura franquista des de la vessant de reivindicació de la situació dels homosexuals i de la seva repressió. Va ser una reacció a la redacció del projecte de *Ley de Peligrosidad Social* en què pel mer fet de ser homosexual podien aplicar-te mesures preventives de reclusió.

Roger de Gaimon i Mir de Bellgai, pseudònims de l'Armand de Fluvià i Francesc Francino respectivament, van encapçalar el grup clandestí que van denominar MELH (Movimiento Español de Liberación Homosexual) i alhora van començar a editar la revista *AGHOIS* (Agrupación Homófila para la Igualdad Sexual). Ventura Pons, Fabià Puigserver i molts d'altres els van acompanyar en aquest moment d'inici. Aquest any també recordem la data dels 30 anys en què, per resolució judicial, va ser declarada la legalitat del FAGC.

El fet de recordar aquestes dates ens ha de fer pensar en la situació que vivim en l'actualitat. Per desgràcia en molts aspectes de la vida quotidiana es tendeix a oblidar que el que es té i es gaudeix de forma normal ha estat el resultat de la lluita de molta gent, la major part anònima, que van dedicar una bona part del seu temps vital a esmerçar els esforços necessaris per aconseguir unes metes que en el seu moment eren gairebé utòpiques i que en el curs dels anys han estat realitat.

Aquesta celebració no ens ha de fer caure en un cofoisme en què ja ho tenim tot guanyat i sols ens queda viure de la renda de la feina feta. Ara més que mai cal estar amatents de no perdre la situació actual que tants esforços ha costat. S'ha vist recentment en els fets de Belgrad, en que una pacífica manifestació de reivindicació dels drets GLBT va acabar en uns greus aldarulls, una gran quantitat de ferits i destrosses en edificis oficials.

També cada cop ens arriben les notícies d'execucions de nois a països en què l'homosexualitat és considerat un crim que comporta la pena de mort.

La situació de total indefensió de les persones trans en molts països que són objecte d'assassinats que no són resolts per cap autoritat policial als carrers de moltes ciutats pel fet de la seva condició, que la major part, va lligada a activitats de prostitució.

Les situacions de *bullying* que viuen molts adolescents, en la major part ocult, objectes de violència per part dels seus companys i companyes dels centres d'estudi que pel fet de ser gai, lesbiana o transsexual. Als EE.UU., fins i tot, hi ha una campanya publicitària de prevenció del suïcidi adolescent on al davant s'han posat figures mediàtiques i del món del cinema.

Aquestes coses i altres ens fa estar ben vius i més presents que mai. Les situacions han canviat, a millor sens dubte, però els impediments també. Encara ser gai, lesbiana i transsexual és un handicap que fa disminuir els drets que qualsevol persona té per desenvolupar-se com a persona.

Tenim a les nostres mans el testimoni que vàrem rebre dels pioners. Ens toca passar-ho a les noves generacions amb més bona posició encara. És el repte que tenim.*

Lambda pertany a l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El Casal Lambda és una associació sense ànim de lucre, fundada l'any 1976, que treballa per la inclusió del fet homosexual en la nostra societat.

El Casal Lambda és membre del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i del Consell de la Joventut de Barcelona.

El Casal Lambda és membre de la Federació Catalana d'ONG dels Drets Humans.

El Casal Lambda és una entitat amb conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

DES DEL 1993
AMB LAMBDA
TREBALLANT
PER ...
L'ALLIBERAMENT
HOMOSEXUAL!

Sort que
Sóc un
Dibuix!!!
Sempre em
Mantinc
Igual de Jove!

Possiblement
ara tindria
aquest aspecte,
millor viure...
Dibuixat!!!

Ignasi Blanch

A 40 ANYS DEL MOVIMIENTO ESPAÑOL DE LIBERACIÓN HOMOSEXUAL

L'any 1970, un grup d'homosexuals catalans reunits de forma secreta en diferents pisos i locals de Barcelona van crear l'anomenat Movimiento Español de Liberación Homosexual (MELH), la primera organització per a la defensa dels drets dels homosexuals i les lesbianes a l'Estat. La publicació del butlletí *AGHOIS* i la representació del grup en diversos congressos internacionals a París, Edimburg i Sheffield van ser algunes de les accions més importants del MELH, a partir de les quals el moviment va agafar reconeixement i força. Passats 40 anys del seu naixement, i després de convertir-se, el 1975, en el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), és hora de recordar els inicis i valorar els reptes assolits amb la lluita.

ARMAND DE FLUVIÀ, EL PILAR FORT DEL MELH

Amb inici a la plaça Catalunya i fi a la Diagonal, un dels carrers més coneguts de l'Eixample guarda la trinxera d'Armand de Fluvià, un dels pares fundadors del MELH. Lloc de tantes reunions de l'organització durant els anys 70, les sales de la casa de Fluvià són l'espai perfecte per fer la vista enrere, conversar, recordar els inicis i moments foscos del moviment, i valorar la situació actual del col·lectiu LGBT.

En quin context social neix el MELH?

Avui dia un "nou gai" no es pot fer idea d'allò que era ser gai en aquells moments [els anys 70]. Pel que fa a la llei, els homosexuals érem uns perillosos socials, que calia tancar per rehabilitar-los i aconseguir fer-los heterossexuals a Huelva o Badajoz, després de passar per un tribunal de perillositat social. A més a més, i per definició, érem, per definició, uns corruptors de menors i uns drogoaddictes. Per a

«El MHEL va participar l'any 1973 en el Primer Congrés Internacional pels Drets dels Gais a la Universitat d'Edimburg»

la medicina, érem uns malalts mentals, ja que encara ho marcava així l'Organització Mundial de la Salut. Per a l'Església, els pitjors dels pecadors amb un pecat tan terrible que ni tan sols es podia esmentar; un pecat que clamava al cel i a Déu. I per a la societat, homes que abdicàvem de la nostra condició de mascles per esdevenir femelles: la sexualitat de l'home només s'entenia com a penetració a la dona.

En aquest context de rebuig social total, s'imposa la *Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social* per les Corts Espanyoles que agreujava la situació que ja mantenia la *Ley de Vagos y Maleantes*, obligant els homosexuals a passar per un centre de rehabilitació on els sermons de capellans, psicòlegs i psiquiatres intentaven canviar-te la teva manera de ser, a més de a treballar com si estiguessis en un camp de concentració nazi.

Va ser aquest últim fet un dels punts d'inflexió per crear el MELH?

Davant d'això, juntament amb tres amics meus, dos d'ells ja morts de sida, vam començar el MEHL. En els primers moments vam voler editar un fanzine amb una multicopista de segona mà, per evitar el seguiment

de la policia, i la vam amagar a la carbonera de casa meva. Els clixés es feien a la fabrica del pare de Francesc Francino a Rubí amb una antiga màquina de carro llarg, també per evitar la persecució de la policia. S'ha d'explicar que en les primeres voltes de maneta em tremolaven les cames i les mans! El segon pas va ser aconseguir que el director de la revista francesa *Arcadie*, André Baudry, a qui vui homenatjar pel seu interès i ajuda, enviés als procuradors en les Cortes franquistes exemplars de la publicació.

A part de les relacions amb França gràcies a André Baudry, el MELH tingué més representació fora de l'Estat?

El MHEL va participar l'any 1973 en el Primer Congrés Internacional pels Drets dels Gais a la Universitat d'Edimburg, amb un discurs sobre la situació dels gais a Espanya, que va ser molt aplaudit. També rebíem correspondència d'Amèrica a través del Front d'Alliberació Gai de Nova York, que ens van brindar una bústia de correus amb el nom de la meva àvia, sempre amb paranys per no ser empresonats, per associació il·lícita i propaganda il·legal.

Com va arribar la fi del Moviment tal i com es coneixia?

Dintre del Moviment van arribar a funcionar uns 6 grups de només 10 o 12 persones, reunits sempre en diferents llocs i sortint sempre d'un en un per despatxar al *sereno*. Però l'any 1973, estant reunits a casa meva, vaig rebre una trucada preguntant per mi amb l'excusa de rebre el nostre fanzine. Per sort jo vaig reconèixer la veu: era l'inspector Vicente Juan-Creix, qui m'havia interrogat a la presó en els anys 1956 i 1957. Tot i poder escapar d'aquell moment, se'n va posar la pell de gallina i vaig dir als companys que ja ens havien descobert: vam dissoldre els grups existents i només vam mantenir el grup que feia el butlletí. Posteriorment, per pressions del ministre López Rodó prop del d'afers exteriors de França, Adré Baudry es va veure obligat a deixar d'enviar el butlletí.

I DEL MELH AL FAGC

Amb la mort de Franco, on ja érem més els que estaven conscienciats i reunits, vaig demanar al pare Jordi Llimona, amic meu i socialista caputxí de Sarrià, que ens deixés tenir reunions als caputxins de Sarrià, on es va fundar el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), una organització política, activista, ideològica i reivindicativa amb els seus militants i simpatitzants.

Gràcies a les campanyes del FAGC vam aconseguir l'abolició de la *Ley de Peligrosidad Social* i la legalització dels col·lectius de gais i lesbianes.

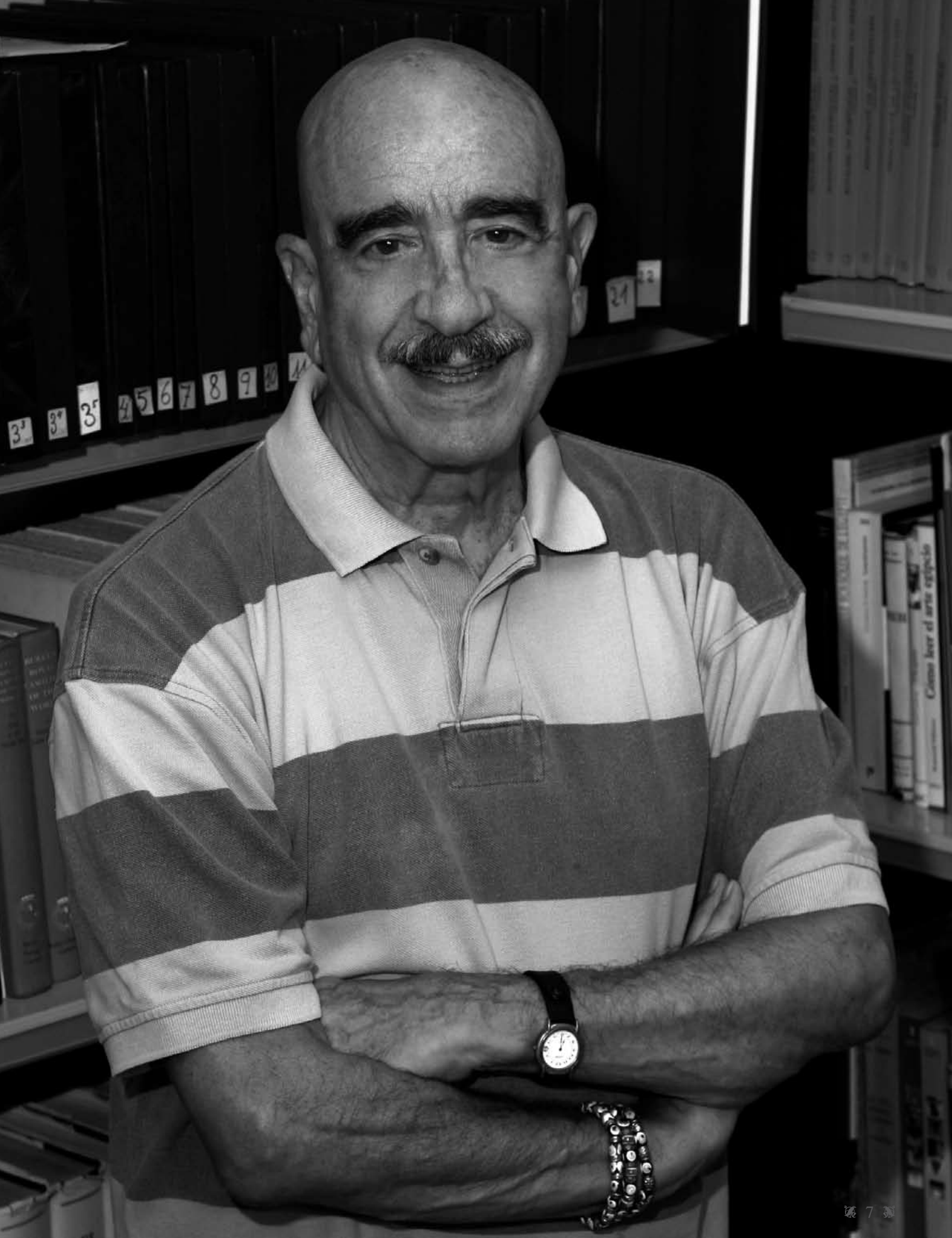
I DEL FAGC A L'INSTITUT LAMBDA

Tot i que cada vegada érem més, encara hi havia molts homosexuals que no s'acceptaven, que s'odiaven... Aleshores se'ns va ocórrer fer una altra entitat de caire civil; un centre de reunió, d'informació, de documentació i també d'esplai amb socis. L'Institut Lambda es va dedicar a donar conferències els divendres (cosa que encara fa), a fer excursions, balls de saló, presentacions de llibres i a editar la revista *Lambda*, editada encara en l'actualitat i amb el seu primer número publicat en 1978.

Després de tot aquest recorregut, quina es la valoració de 40 de lluita?

Molt positiva. Hem aconseguit que ja siguem ciutadans de primera, sense cap tipus de discriminació legal. Som un referent mundial en aquest sentit.

Tot i això, potser sí que les noves generacions estan totalment despreocupades del seu passat. I també crec que encara falta molt per canviar les mentalitats, tot i que s'han canviat les lleis. Actualment la tasca dels col·lectius gais cal que sigui la lluita contra l'homofòbia.

JOSEP MARIA, “UN BON SEGON”

A Josep Maria no li agrada veure escrit el seu cognom, entre d'altres motius, perquè no li agrada que l'etiquetin dins cap col·lectiu ni anar amb cartells a sobre. Company de lluita de l'Armand de Fluvià, es defineix com un home a l'ombra; com *un bon segon, però mai un capdavanter*.

Com va ser la teva experiència en el MELH?

Si vols que et digui la veritat, no recordo el moment en què vaig entrar dins el Moviment. En el fons, tampoc no et puc confirmar si jo volia pertànyer a algun grup determinat. Simplement a través d'activistes com l'Armand de Fluvià i l'Amanda Klein en vaig implicar en la col·laboració del Moviment. Un dels ajuts que vaig poder donar al MELH fa ser oferir un apartament prop del Palau de la Música per fer les reunions.

Jo no era una persona política, però sí m'interessava conèixer coses que d'altres m'explicaven. I al meu apartament venia tot tipus de gent, en petits grups per evitar sospites.

Com recordes els teus companys del MEHL?

Hi havia tota una sèrie de capes socials: des de gent pija fins a gent de barri. La vivència entre tots va ser molt maca. Estàvem molt units. La gran pena es que molts de nosaltres ens hem separat per qüestions vitals i d'altres ja no són aquí.

Recordo també les meves poques companyes dones. Elles eren intel·ligents i molt involucrades en la lluita. Diríem que per les noies ha estat un esforç més fort que no pas per nosaltres. És veritat que si veies dues dones agafades de la mà no en feies cas, cosa que no passava amb els nois, però va ser més difícil per a elles l'acceptació de la societat.

Vas rebre algun tipus de represàlia per formar part del Moviment?

Jo no he tingut cap tipus de problema. Sempre m'havia sentit molt lliure. Tot i que també vaig ser dels

que han corregut davant els grisos, no he tingut cap tipus de problema important amb ningú. Sí que sabia que existia tota una sèrie de coses que no es podien fer i que, per tant, no feia. Si tu actuaves dintre d'un ordre no et passava res. Si trencaves aquest ordre et podia passar de tot.

Com valeres la situació actual després de 40 anys de lluita?

Afortunadament tot ha canviat. Fa 40 anys pensaves que tot podia anar així? No. És el que desitjaves, però que no pensaves que es pogués complir. Ha anat tot molt de pressa i molt bé. Segurament perquè també hem tingut sort que políticament hem sabut portar una democràcia. Crec que hem passat bastant àgilment d'un cantó a l'altre.

Ara bé, això pot provocar que les coses semblin massa fàcils i la gent no tingui ganes de lluitar. Crec que encara queda molta feina per fer, sobretot a nivell educatiu. S'ha de potenciar aquest tipus de normalitat. I és molt important, sobretot, que les coses no involucionin.

MARGARIDA, UNA DONA ENTRE HOMES

La Margarida era una dona molt jove i molt innocent en l'època que assistia a les reunions del MELH. Sense ganes de donar a conèixer el seu cognom (afirma que qui reconegui en aquest article la seva història ja sabrà que és ella), va ser una de les poques dones en formar part del Moviment.

Com va a parar una dona en un Moviment majoritàriament d'homes?

Jo en aquell moment era molt jove; era molt innocent. Crec que estava més interessada en persones que tinguessin el que per a mi era quasi un problema que en la militància. Participava a les reunions que feia el Moviment amb la meua companya d'aquell moment, justament en el grup en que hi havia l'Armand de Fluvià i el Francesc Francino.

Vaig conèixer el MELH a través d'una amic gai que em va dir que ell es

trobava amb altres companys per fer reunions. Jo feia poc que havia sortit de casa dels meus pares i compartia pis amb uns estudiants. Casualment la mestressa de la casa, l'Amanda Klein, tenia una forta relació amb el Moviment, cosa que em va fer començar a acudir a aquelles reunions. Eren les úniques dones enmig de 30 homes! Va ser una època molt interessant pel fet que em va obrir molt els ulls i vaig veure com anava tot. Va ser un suport a l'opinió individual dins un grup ideològic i afectiu amb gent en la mateixa situació que jo.

Quina va ser la teva implicació dins el Moviment?

Si bé és cert que jo estava al cas de la revista que es publicava, AGHOIS, participava a les reunions i seguia els programes, mai em vaig implicar excessivament. De fet, posteriorment, vaig derivar cap als moviments feministes.

El gruix del Moviment ho portaven els homes i jo em sentia molt més a prop dels grups de dones, per tant, al cap d'un temps ho vaig deixar i em vaig passar als moviments alternatius catalans de dones.

Has trobat diferències entre la lluita masculina i la femenina?

L'homosexualitat femenina és molt més fàcil d'amagar en el sentit que dos homes que vivien junts sempre cridaven l'atenció. No passava el mateix en el cas de les dones. En les reunions i la colla d'amics sempre hi havia algun xicot que tenia molt a prop el que anomenava com el “seu cosí”!

Veus alguna evolució en aquests 40 anys de lluita?

Podem dir que com a mínim sí hi ha hagut una evolució a nivell formal. Ara bé, a nivell sentimental no podem dir el mateix. Sí que és veritat que un aspecte ajuda l'altre, però: com acceptes que el teu fill és homosexual?

LA SEMPRES CITADA AMANDA KLEIN

Sota el pseudònim d'Amanda Klein s'amaga un dels referents de la lluita

Imatge dels tres fundadors del Moviment Gai a Tànger el 1970

Armand de Fluvià, amb Rafael Cruet, fent present del MELH als carrers de Nova York al 1975

dels drets homosexuals i lèsbics, juntament amb l'Armand de Fluvià, tal i com afirma en Josep Maria. *D'idees políticament incorrectes*, segons aquest, Klein va ser una de les poques dones integrades dins el MELH, però que és recordada i citada per tots els entrevistats.

De fet, per l'Armand de Fluvià, un dels creadors del Moviment, les idees comunistes de la seva companya de lluita van ser, per un home aleshores de dretes, tot un impacte. *L'Amanda -recorda Fluvià- ens va obrir la ment davant una ideologia dominant que regia sobre tota la societat. Ens va descobrir que la societat tenia tres característiques: era sexista, masclista i heterosexualista. Ens va empènyer a llegir*

«L'Amanda -recorda Fluvià- ens va obrir la ment davant d'una ideologia dominant que regia sobre tota la societat segons tres característiques: sexista, masclista i heterosexualista»

-continua- i a informar-nos. Em va mostrar un nou horitzó i vaig fer un gir de 360°. Llavors vaig començar a ser el radical que encara sóc.

Per la Margarida, l'Amanda Klein va ser tot un descobriment dins un món replet d'homes i recorda com va ser ella qui va introduir el factor ideològic dins el Moviment, cosa que va destapar l'olla dels grills. *Què va passar? -recorda- doncs que molta gent ho va deixar ja que ho trobava molt revolucionari. L'únic que volíem era una mica d'entesa per part de la societat i dels propis companys. I Klein va introduir les bases per a una lluita a nivell de reivindicació dels drets.*

Armand de Fluvià, Amanda Klein, Francesc Francino, Josep Domènech, el Josep Maria i la Margarida, entre d'altres. Noms importants dins la història del Movimiento Español de Liberación Homosexual i, sens dubte, dins la història de la defensa dels drets LGBT. ✨

BAWER ÇAKIR, PERIODISTA I ACTIVISTA LGTBTT KURD-TURC

Periodista de 30 anys, mig kurd mig turc, trempat, sempre alegre, irradia optimisme fins i tot quan parla de temes molt seriosos. Tot i la seva joventut és un dels referents de l'activisme LGTBTT a Turquia. A principis d'any va rebre el premi **Baki Koşar** (en honor a un periodista turc assassinat) en reconeixement a la seva tasca periodística i de denúncia de les violacions dels drets humans, i va dedicar-lo a la memòria de quatre víctimes recents de la violència homòfoba i trànsfoba. En Bawer, membre de **LambdaIstanbul** i editor de la revista *KaosGL*, és un dels activistes internacionals que s'han acollit al programa *Ciutat Refugi* de l'Ajuntament de Barcelona, programa que li permetrà col·laborar durant mig any amb el Casal Lambda.

«Afortunadament ens sentim recolzats per la UE; fins i tot han vingut parlamentaris europeus a les nostres manifestacions de l'Orgull i als actes contra els crims d'odi..»

*Com definiríes la situació actual del col·lectiu LGBTT a Turquia?
Ha canviat des que els islamistes de l'AKP són al govern?*

La situació és d'assetjament constant. I no ha canviat massa; l'anterior govern, tot i ser laic, tampoc atenia les nostres reivindicacions. El discurs oficial de l'AKP és de certa tolerància (molt minsa, evidentment), però la realitat és molt diferent. La policia no actua en els casos de crims d'odi, homofòbia o transfòbia, i la justícia ens persegueix; han intentat tancar les associacions LGBTT diverses vegades. El cas més important va ser la persecució contra LambdaIstanbul a mitjans de 2008, quan el jutge local del districte va decretar-ne el tancament per "violació de la moral". Això ja s'havia intentat contra diverses associacions, però els jutges sempre havien decidit a favor de deixar continuar l'activitat, i per tant era el primer atac directe que rebíem. Varem posar en marxa una campanya internacional amb el lema *Derneğime Dokunma!* (deixa en pau la meva associació!) i vam recórrer la sentència a un tribunal superior que va revocar-la, però indicant que no podríem fer propaganda ni "promoure o fer més comunes" les orientacions no heterosexuales; com si l'homosexualitat s'encomanés! Tot i això, considerem que aquest cas va ser una victòria de la nostra part, i un dels fet més importants en la història del moviment LGBTT turc. Va ser molt dur per nosaltres; recordo haver-me passat tres o quatre mesos sense parar de tenir reunions, conferències de premsa, escrivint cartes i declaracions, organitzant actes...

El cas dels transsexuals és paradoxal: sembla que alguns d'ells són populars i surten a la televisió, però d'altra banda contínuament surten a la llum assassinats...

Sí, de fet la violència s'exerceix contra molts grups: feministes, kurds, grecs, laics, gitanos, armenis, objectors de consciència, homosexuals, i, especialment, contra els transsexuals. La mitjana és d'un o dos assassinats per mes... És cert que hi ha una cantant transsexual molt popular, **Bülent Ersoy**, però no és una figura que es mulli clarament pels nostres drets. En certa manera l'entenc, perquè ha tingut una vida molt dura. Els militars del cop d'estat de 1980 li van prohibir actuar per ser trans, i va passar vuit anys sense trepitjar un escenari; posteriorment ha criticat les intervencions militars al Kurdistan, fet que li ha suposat problemes amb la justícia. Però com et deia, no és un referent de l'activisme LGBTT, més enllà del fet que és transsexual i famosa.

Precisament et volia preguntar per la manca de figures públiques que facin normal la presència del fet homosexual i transsexual en la societat turca.

Hi ha cantants i actors dels quals tothom sap que entenen, o que són transsexuals, i altres que juguen a l'ambigüitat com **Tarkan**, però ningú ha donat la cara de manera clara. Fins i tot alguns s'han penedit públicament quan han estat

atacats per aquest tema i han dit que "s'havien curat". Si no volen sortir de l'armari, molt bé, no els ho demanem, però que no ens facin això! Després de sentir aquestes declaracions, molts pares d'homosexuals van començar a buscar una cura pels seus fills...

És cert que trobem a faltar recolzament dels artistes. Per exemple, la cantant **Sertab Erener**, guanyadora d'Eurovisió el 2003, tot i actuar en actes de l'Orgull a Suècia, ha ignorat sistemàticament les nostres peticions per actuar al Pride d'Istanbul. I els mitjans de comunicació tampoc no ajuden; són sensacionalistes (van intentar enfonsar Tarkan publicant fotografies on apareixia amb un noi), la línia editorial és homòfoba i solen actuar com propagandistes del govern, tot i que alguns periodistes ens recolzen. D'altra banda, sí que tenim el suport d'una part de la societat turca que no és tan mediàtica: universitaris, intel·lectuals, laics, feministes, minories ètniques.... Des del cas contra **LambdaIstanbul** hem establert una aliança tàcita: els activistes LGBTT anem a les seves manifestacions, i ells vénen a les nostres.

*Parla'ns del que esteu fent a KaosGL.
Deu ser difícil trobar finançament, oi?*

KaosGL és una revista que s'edita tant en paper com en versió on-line (www.kaosgl.org). Va començar com un fanzine en blanc i negre l'any 1992 i en l'actualitat és una revista bimensual en color, on cada número té un tema central i seccions fixes sobre art, gènere, psicologia i actualitat, entre d'altres. És bastant similar a la vostra *Lambda* (somriu). Ens nodrim d'aportacions voluntàries; en l'actualitat som set col·laboradors. Les despeses les cobreix una fundació sueca que treballa pels drets del col·lectiu LGBTT. Heu de tenir en compte que ens és completament impossible, avui per avui, tenir ingressos per anuncis, tot i que a Istanbul hi ha locals i negocis que podrien fer-ho; simplement, no volen anunciar-s'hi! El seu argument és que la clientela gai ja hi

va sense promoció, i per tant no necessiten pagar anuncis, a banda de no voler problemes amb les autoritats. Malauradament aquesta falta de recolzament als activistes és la mateixa que trobes en molts gais i lesbianes. A mi m'han arribat a dir: *per a què lluiteu, si jo no necessito els vostres drets? M'és igual, mentre pugui ballar, divertir-me i follar d'amagat.* De vegades és descoratjador.

Tot i les dificultats, esteu fent una tasca molt digna; he vist dades i imatges de les últimes manifestacions de l'Orgull d'Istanbul, i són impressionants!

Sí, sobretot si ho veus en perspectiva: de 30 manifestants al primer Orgull celebrat el 2002, passant per 250 assistents a la meua primera mani el 2005, fins les 5000 persones d'aquest any! Ha estat una progressió increïble. Crec que l'atac judicial del 2008 a les associacions LGBTT va esperonar el col·lectiu i ens ha fet adonar que hem de mostrar-nos públicament i exigir els nostres drets, que de vegades són qüestions de vida o mort.

Turquia és un país candidat a la integració a la Unió Europea (UE), però una de les condicions exigides per Brussel·les és l'equiparació dels drets humans, entre els quals hi ha els referits al col·lectiu LGBTT, als estàndards europeus. Com es veu això per part de la població?

El problema es troba al govern, i si aquest decidís respectar els nostres drets canviant les lleis, no costaria massa que la població s'hi adaptés. El poble turc segueix els seus líders, i si ells els diguessin *heu d'acceptar els homosexuals*, portaria temps però ho acabarien fent. Ara bé, l'actual govern turc presenta una cara a l'exterior que diu "respectem els drets humans i ens estem apropant a Europa" mentre que internament la situació segueix sent molt perillosa per nosaltres. Un cas que em va afectar ben de prop: **Ahmet Yildiz**, un amic meu, va anar a la policia a denunciar les amenaces de mort que rebia de la seva família per haver sortit de l'armari. La policia va ignorar-lo, no va fer absolutament res, i pocs dies després va ser assassinat pel seu propi pare... Aquest és el tipus de coses que haurien de canviar realment per poder-nos integrar a Europa. L'homofòbia, transfòbia i els crims d'odi han d'estar explícitament penalitzats per la llei, o les coses no canviaran. Hem anat al Parlament Europeu a explicar-ho, però el govern turc segueix amb la seva retòrica, dient que millorarà la situació legal, sense fer res. Afortunadament ens sentim recolzats per la UE; fins i tot han vingut parlamentaris europeus a les nostres manifestacions de l'Orgull i als actes contra els crims d'odi i l'homo/transfòbia.

Comenta'ns com va sorgir la possibilitat de venir a Barcelona, i quines són les teves activitats aquí.

«De 30 manifestants al primer Orgull celebrat el 2002, passant per 250 assistents a la meua primera mani el 2005, fins les 5000 persones d'aquest any! Ha estat una progressió increïble»

PASES

Seguro que... mojarás!
Wet dreams... Cum true!

LAS MEJORES SAUNAS DEL AMBIENTE SAUNA'S WITH AN OPEN ATMOSPHERE

SAUNA CONDAL <small>open 24h, todos los días</small>	BARCELONA	ESPOLSASACS 1	TEL. 93 317 68 17
SAUNA CORINTO <small>open 24h, festivos</small>	BARCELONA	PELAYO 62	TEL. 93 318 64 22
SAUNA CASANOVA <small>open 24h, todos los días</small>	BARCELONA	CASANOVA 57	TEL. 93 323 78 60
SAUNA THERMAS <small>open 24h, todos los días</small>	BARCELONA	DIPUTACIÓN 46	TEL. 93 325 93 46
SAUNA BARCELONA <small>open 24h, festivos</small>	BARCELONA	TUSET 1	TEL. 93 200 77 16

certificados Realizado por profesionales diplomados / Done by qualified professionals
Elaborados Y bronceate a gusto / tan yourself at ease
facebook Grupo Pases en Facebook **WWW.PASES.COM**

«No sóc cap heroi. Tots nosaltres, homosexuals i transsexuals, a Turquia, aquí o a qualsevol altre lloc, som herois en la nostra vida quotidiana»

El contacte va sorgir farà uns tres anys, a partir de la visita a Istanbul d'una delegació del Casal. Vam veure que LambdaIstanbul i el Casal, tot i les diferències en el context de cada país, eren organitzacions similars, i vam compartir experiències i idees. Més endavant va venir el contacte amb l'Ajuntament de Barcelona i el procés de selecció.

Aquí estic fent moltes coses: comparteixo experiències, aprenc sobre l'associacionisme LGBTTT català, dono testimoni en xerrades, participo en debats, i mantinc la col·laboració a distància amb *KaosGL*. I també estic recopilant material per a què, un cop acabi aquesta experiència, pugui plasmar les meves reflexions en forma d'articles, per publicar-los tant al meu país com aquí.

Desafortunadament, la raó per la qual ets aquí són les amenaces que has rebut degut al teu activisme. Des de quan les estàs patint, i com afecten la teva vida personal?

Des de petit he viscut un ambient hostil cap a l'homosexualitat, com qualsevol noi turc gai. Però quan vaig començar a aparèixer als mitjans de comunicació degut al meu activisme, l'actitud dels meus veïns va canviar. Alguns em van deixar de parlar, també

he rebut insults, i finalment vaig començar a rebre amenaces anònimes. Tot això no tindria més importància si no fos perquè alguns dels meus amics, també activistes, o simplement més visibles per ser transsexuals, han estat assassinats. Ja et pots imaginar com és de dur tornar de l'enterrament d'un amic, seure a la taula i continuar una tasca d'activisme. Però hem de continuar lluitant.

D'on treus la força per continuar? Vist amb els paràmetres d'aquí, la teva actitud és quasi heroica.

No, en absolut, no sóc cap heroi. Tots nosaltres, homosexuals i transsexuals, a Turquia, aquí o a qualsevol altre lloc, som herois en la nostra vida quotidiana. La força la trec de lluitar per mi, per a què se'm reconeguïn els meus drets, per a què pugui caminar amb el meu xicot agafats de la mà pel carrer, o fer-li un petó, el que molts de vosaltres podeu fer aquí. I lluitem per a què aquest dret s'estengui a tothom, és clar, però la força per lluitar ha de venir de dintre teu, de fer-la teva i lluitar per tu, en primera instància. Has de creure que pots fer història i canviar les coses.

Per suposat, és dur mantenir-se en primera fila. El futur no és gens clar, hem perdut molts dels nostres pel camí, i de vegades ens plantegem com podem continuar... però intento, per sobre de tot, ser positiu. Intentem superar, conscientment, els sentiments de tristesa i por. És l'única manera de tirar endavant. Prefereixo sentir ràbia, no tristesa, perquè em trauria l'energia per seguir lluitant.

Mentre feia l'entrevista em va passar pel cap que ell i els seus companys es deuen sentir com els activistes que fa 40 anys van començar a lluitar al nostre país. Moltes gràcies, Bawer, per tot el que feu, per tot el que us jugueu, i per mantenir l'optimisme. Que tingueu molta sort. *

PER A SABER-NE MÉS:

LambdaIstanbul, associació LGBTTT: www.lambdaistanbul.org

KaosGL, revista on-line: www.kaosgl.org

Siyah Pembe Üçgen, Associació LGBTTT a Izmir www.siyahpembe.org

Hevjin ("junts"), grup LGBTTT kurd: www.hevjin.org

PRIDE 2010 PRIDE SÍ, PRIDE NO

Ara que, en teoria o, si més no, legalment, ens trobem en un període de no discriminació, de respecte per la diversitat sexual, i concretament per l'homosexual, arriben altres qüestionaments: econòmics, socials, d'identitat de ciutats... que no són res més que una manera de camuflar el fons de la qüestió: la no acceptació de l'homosexualitat com a una opció més en el plantejament de la vida afectiva i sexual de les persones. Aquesta situació d'acceptació-rebuig s'ha anat manifestant en diferents convocatòries de Prides en les nostres coordenades. Qui escriu n'ha seguit algunes.

Pride 2010 a Barcelona

PRIDE BLANES 2010 VERSUS SANTA SUSANNA

La platja de Santa Susanna, en col·laboració amb Pineda de Mar, va acollir, del 16 al 18 de juliol de 2010, la Pride, ja que Blanes (primer emplaçament triat) va argumentar, per boca del seu regidor de Turisme, que *un esdeveniment homosexual és incompatible amb el turisme familiar*, afegint motius econòmics, cosa que va fer que Santa Susanna utilitzés el mateix argument econòmic per dir que era favorable a la ciutat.

És realment un motiu econòmic o d'imatge del turisme l'argument per dir un sí o un no a la celebració de la Pride? Caldria rellegir les actes de les reunions dels plens municipals per trobar-hi la resposta: homofòbia manifesta o latent.

PRIDE NÀPOLS 2010. UNA CRIDA A LA IGUALTAT DE DRETS

Després de 14 anys, Nàpols va poder celebrar, el darrer cap de setmana de juny de 2010, la Pride que preparava la gran trobada a Roma. Carrosses du-

rant la tarda del dissabte 26 i també un concert a la nit a la plaça del *Plebiscito*, on va cloure la manifestació amb paraules dels organitzadors que apel·len a un canvi d'imaginari social italià. Mara Carfagna declarà que *davant manifestacions com aquesta totes les institucions han d'obrir les orelles per escoltar*. I, en el concert de la nit, Rosa Russo afegí que *Nàpols ha de ser així, sinó no serà la nostra ciutat. És una joia per tots, sobretot pels manifestants que han portat en la rua valors simples però essencials: respecte dels drets*. Davant les seves paraules alguns xiulets i la seva resposta contundent: digueu-me qui us paga perquè xiuleu.

Alguna cosa s'està movent a Itàlia però no es pot oblidar que tenen la llosa del Vaticà a sobre i serà difícil aixecar-la.

Un fet impressionant, la rua i el concert era seguit per tothom: parelles heterosexuales, homosexuals, famílies, trans... sense un tint estereotipat. Esperança d'una situació més integrada en la societat.

PRIDE SITGES 2010

Sitges es va voler unir a les celebracions del 28 amb la Pride, del 9 al 13 de juny. Va acollir aquest esdeveniment amb la voluntat de gaudir d'una setmana d'activitats, festes i propostes culturals, i amb l'objectiu de fer de la Gai Pride de Sitges un model d'oci on, una celebració amb un fort reclam turístic, pogués ser compatible amb el respecte al poble i als veïns de Sitges. La Gai Pride de Sitges va ser una festa oberta i tolerant, per potenciar la imaginació i la crida a la participació. La desfilada es va realitzar el 10 de juny, en l'esperit lúdic i característic del seu carnaval.

PRIDE BARCELONA 2010

Una feina de molts anys per aconseguir complicitats i dissenyar un acte on tingués cabuda tothom qui volgués: associacions, empresaris, particulars... va portar

Pride a Sirges

La celebració de l'Orgull a Nàpols, després de 14 anys sense celebrar-se

Barcelona, per segon any, a donar la benvinguda (del 18 al 28 de juny de 2010) a l'Orgull LGBT més important del Mediterrani, Pride Barcelona'10.

30 associacions, empreses i tota la comunitat LGBT es van unir per organitzar un nou Orgull a Barcelona que, durant deu dies, va oferir cultura, esport, debat, lleure i festa. Una celebració de caràcter popular i sense ànim de lucre per mostrar el millor de la ciutat. Una mostra quant als drets de les persones LGBT reafirmando el caràcter respectuós i plural, i mostrant-lo al món obertament.

L'objectiu de Pride Barcelona: promoure el respecte a la diversitat, especialment cap a la comunitat LGBT, a través de la cultura, el lleure i la visibilitat.

Es busca, amb Pride Barcelona, generar l'atmosfera necessària per sumar totes les sensibilitats possibles dins de la comunitat LGBT i fora d'ella, en un gran esdeveniment que va reunir més de 100.000 persones en la seva segona edició.

«¿Cal encara avui, després del reconeixement legal de la igualtat de les persones LGBT, continuar fent manifestacions públiques de l'orgull gai?»

UNA REFLEXIÓ FINAL

¿Cal encara avui, després del reconeixement legal de la igualtat de les persones LGBT, continuar fent manifestacions públiques de l'orgull gai?»

Molta gent respon que no, que és un acte superficial, que és una provocació, que és... però donada la situació social on encara hi ha, en l'imaginari col·lectiu, conceptes com: malalts, viciosos, eixelebrats, superficials... els gais, les lesbianes, les persones transsexuals i transgènere i els bisexuals han de dir públicament i festiva que per la seva opció sexual no deixen de ser persones. Per tant, aquestes manifestacions cíviques i festives són, clarament, puntals per a la construcció d'una societat de respecte total a tota persona sense discriminació de cap mena per raó de la seva opció o orientació sexual. Que continuï la festa! *

JURAT POPULAR I CONTROVÈRSIA

Són justos els jurats populars? La resposta no és gens fàcil. És positiu que la ciutadania participi activament en el sistema judicial? Potser sí, però hem de reconèixer que un jurat no és res més que la representació a petita escala d'una societat on continuen existint prejudicis, pors irracionals i homofòbia. El primer jurat popular del cas Jacobo Piñeiro hauria emès el mateix veredictes si les seves víctimes haguessin estat dues noies en comptes de dos nois gais?

«Afortunadament, el cas ha tornat a passar pels tribunals el passat 25 de setembre i un nou jurat popular de nou membres l'ha considerat, de manera unànime, culpable»

ganivetades a partir del moment en què un d'ells va fer-li proposicions de caire sexual, però aquest mateix terror no li va impedir recol·locar els cossos i encendre foc al pis amb prou minuciositat. I més curiós és encara que el primer jurat popular (format per set dones i dos homes) declarés l'acusat innocent del delicte d'assassinat tot considerant-ho defensa pròpia i por insuperable a ser violat per dos homosexuals. Sí que el van condemnar, en canvi, per incendi.

Afortunadament, el cas ha tornat a passar pels tribunals el passat 25 de setembre i un nou jurat popular de nou membres l'ha considerat, de manera unànime, culpable de dos delictes d'assassinat i un d'incendi amb agreujants. La mare d'Isaac, **Marta Pérez Triviño**, ha lluitat durant aquests quatre anys per tal que el cas tornés als tribunals i ara demana que la sentència es faci efectiva al més aviat possible, ja que Piñeiro ha exhaurit els quatre anys de presó preventiva que com a màxim pot complir i considera que existeix risc de fuga.

JURATS POPULARS QUE JUSTIFIQUEN CRIMS HOMÒFOBS

No és la primera vegada que un jurat popular troba justificable un crim homòfob. L'activista i polític de San Francisco, **Harvey Milk**, va lluitar pel reconeixement dels drets de gais i lesbianes durant els anys 70. Les seves idees s'oposaven radicalment amb les del polític local conservador **Dan White**, tot i que de tant en tant van arribar a acords i col·laboracions. White va recolzar diverses lleis de marcat caràcter homòfob, com la iniciativa Biggs, que pretenia prohibir a gais i lesbianes exercir com a docents a Califòrnia. Finalment, la iniciativa no va prosperar. Poc després, White va deixar el seu càrrec polític per una feina on havia de cobrar més, però s'hi va repensar i va demanar recuperar el seu càrrec. Milk i altres polítics s'hi van manifestar en contra. El 14 de novembre de 1978, White, armat amb una pistola carregada i deu bales, va evitar la seguretat de l'ajuntament entrant per la finestra i va assassinar l'alcalde Moscone i Harvey Milk. En aquell moment, un jurat popular va considerar que es tractava d'un homicidi involuntari i el va condemnar a només set anys de presó. Dan White es va suïcidar el 1985, però la polèmica sobre aquella sentència continua encesa 32 anys després. *

CRIM A VIGO

La nit del 13 de juliol de 2006 un noi de Cangas anomenat **Jacobo Piñeiro** va passar una estona xerrant amb el cambrer d'un pub de Vigo, **Isaac Pérez**. Quan el local va tancar, va acceptar la invitació d'aquest i van anar a passar la nit al seu pis, compartit amb **Julio Anderson**. Al cap d'una estona, Anderson es va presentar despullat a l'habitació on ell dormia i Piñeiro, endut per un enorme terror a ser violat, a més de l'alcohol i la cocaïna que havia pres, li va clavar 22 punyalades. Acte seguit va sortir al passadís i es va trobar l'amfitrió, Isaac, a qui va assaltar 35 punyalades més. Posteriorment va calar foc al pis amb els cadàvers a l'interior de l'habitatge. Aquests són els fets segons la declaració de Piñeiro. És força curiós que l'acusat no mencionés la raó per la qual va anar al pis dels dos joves ni tampoc com és que va ser víctima d'un terror tan gran que el va moure a descarregar 57

EREZ

En una societat obsessionada per la imatge, l'Erez juga la partida amb tots els trumfos a la mà. De tracte natural i gens afectat, sorprèn pel seu aire ingenu i espontani.

Va néixer a un *quibuts* al nord d'Israel, en una família progressista i laica, cosa que li va proporcionar un entorn adient per al descobriment de les seves peculiaritats amb serenitat i sense traumes. En conseqüència, s'ha pogut concentrar en allò que realment li ha interessat: "trobar-se a si mateix" i satisfer la seva curiositat per interpretar "els signes del temps" mantenint-se fidel als orígens i alhora obert al món.

Parlans dels teus orígens: ha de ser una experiència única créixer en un quibuts.

Els meus pares es van conèixer fent el servei militar, que a Israel és obligatori per a tothom i dura tres anys. El meu pare és de Tel Aviv i la meua mare del *quibuts* on vaig néixer jo i els meus tres germans. Un *quibuts* és una comunitat molt tancada on tot es comparteix i es treballa pel bé comú. Érem unes 550 persones. Però això no implica que sigui una comunitat tradicional i religiosa; el meu *quibuts* era liberal i laic, la majoria de la gent no menjava *kosher* i gairebé ningú anava a la sinagoga.

En quin moment et vas adonar de la teua orientació sexual?

Als 16 anys ja vaig notar que era diferent, que mirava els nois, però no vaig tenir l'oportunitat de tenir cap

experiència fins que no vaig acabar la mili, als 21 anys, i vaig marxar a viure a Tel Aviv.

Quan ho vas dir a la família?

Quan vaig haver comprovat que allò era el que m'agradava vaig decidir dir-ho a casa. Al principi, no s'ho van prendre seriosament, es pensaven que era una ximpleria meua. Poc a poc, el meu pare va veure que no era així i es va mostrar preocupat pel rebuig social que podia patir.

I la resta de la població del quibuts?

Un cop dit als pares, ja no ho vam amagar. Tot i viure en una comunitat molt tancada, la reacció fou positiva. El cert és que Israel és un país molt liberal: una parella de fet gai té els mateixos drets que els matrimonis heterossexuals. Per exemple, es dona la nacionalitat israeliana al company estranger d'un gai israelià, com als heterossexuals. Les associacions gais són molt fortes i el sector més fanàtic-religiós hi té poc a dir, encara que de vegades facin molt soroll.

Com es compagina la importància de la procreació que dona l'estat d'Israel amb l'homosexualitat?

És comú que a Israel les parelles de gais tinguin fills, la meitat dels meus amics gais en tenen. De fet, és més fàcil adoptar que a Europa. Hi ha una associació que es diu Una família diferent que s'encarrega de fer contractes de convivència, per exemple, entre un gai

i una lesbiana que volen tenir un fill.

I pel que fa a la comunitat àrab que viu a Israel?

Els àrabs israelians són força liberals. Al món gai de Tel Aviv hi ha jueus i àrabs barrejats. De fet, la majoria de vegades no els distingeixes perquè l'estètica d'ambdós és occidental. Sovint els palestins gais fugen a Israel i reben ajuda de les associacions gais israelianes per a regularitzar els seus papers.

I què et va dur, ara fa 11 anys, a viure a Barcelona?

Després de 3 llargs anys de mili, necessites conèixer altres realitats. Jo, primer, vaig estar vivint per tot Israel i, als 25 anys, vaig fer un viatge a Amsterdam que va canviar-me la vida: vaig conèixer un noi català i ens vam enamorar. Als tres mesos, ell va venir a viure a Israel, on ens vam fer parella de fet i, al cap de 4 anys, vam traslladar-nos a Barcelona. Vaig venir a Catalunya per amor i aquí ens vam casar. Fa un any ens vam divorciar i ara som grans amics.

Com han estat aquests anys a Barcelona?

A nivell de feina, a les dues setmanes ja en tenia com a entrenador. El que sí he pogut comprovar és que Barcelona ha canviat força: la gent abans era molt més amable, confiada, somreia més. La immigració, i en part és lògic, ha dut por i desconfiança, hi ha més soroll i brutícia a la ciutat i la gent pel carrer ja no para per conversar amb altres persones. I que consti, jo també sóc immigrant. ☼

HISTÒRIC FÒRUM EUROPEU DE GRUPS CRISTIANS LGBT A BARCELONA

Del 23 al 27 de juny de 2010 es va celebrar per primera vegada a Barcelona la *29a Conferència del Fòrum Europeu de Grups Cristians LGBT*. Organitzada per l'Associació Cristiana de Gais i Lesbianes de Catalunya (ACGIL) mai s'havia celebrat aquest esdeveniment tan al sud d'Europa, amb 120 participants de més de 41 entitats. El lema va ser "Alegreus i celebrem-ho", basat en "El sermó de la muntanya" i les benaurances de Jesús de Natzaret. El Fòrum va permetre viure, en un país de tradició catòlica com Catalunya, una experiència ecumènica LGBT única a Europa, on des de la fe cristiana es defensen els drets LGBT contra l'homofòbia.

EL FÒRUM EUROPEU DE GRUPS CRISTIANS LGTB

El Fòrum Europeu de Grups Cristians LGBT treballa per la igualtat LGBT a través de les esglésies cristianes d'Europa. És una xarxa ecumènica en creixement de 41 entitats de 20 països europeus, aplegant més de 5.500 persones LGBT. Dóna suport a totes les persones per lluitar contra la discriminació. Representa els membres en debats en les institucions ecumèniques, en les esglésies de cada país i en les organitzacions civils i polítiques. Va començar a París el 1982 amb 16 participants de 7 grups de 5 països. Des de la seva fundació s'han assolit diferents fites de diàleg amb les esglésies, amb un constant creixement del nombre d'organitzacions membres i de la participació de dones, un gran espai per compartir la fe, l'intercanvi d'informació i d'experiències. Cada any organitza una conferència en un país europeu diferent on té lloc l'Assemblea General, que reuneix tots els delegats des del Kirguistan fins a Malta, des d'Armènia fins al Regne Unit. És una xarxa creixent any darrere any, sobretot en la participació femenina de membres de les diverses confessions cristianes, com ara anglicans, catòlics, luterans, evangèlics reformats, ortodoxos, de l'església metropolitana i grups ecumènics, entre d'altres.

L'EDICIÓ 29A DEL FÒRUM EUROPEU A BARCELONA

Barcelona va acollir la 29a edició del Fòrum que va tenir lloc a la seu de l'Orfeó Martinenc i al centre cultural la Farinera del Clot. Durant quatre dies va oferir diversos tallers on s'ha debatut la situació actual del col·lectiu LGBT en relació amb les esglésies cristianes. La inauguració va comptar amb la presència de **Marta Molina**, responsable del Programa per al Col·lectiu Gai Lesbià i Transsexual del Departament d'Acció social i ciutadania; **Montserrat Coll**, directora d'Afers

Religiosos de la Generalitat de Catalunya i **Joaquim Mestre**, regidor de Drets Civils de l'Ajuntament Barcelona. Els actes es van inaugurar amb la conferència *El sermó de la muntanya de Jesús i el moviment LGBT*, a càrrec de **Nathalie Reverdin**, pastora de l'Església evangèlica i membre de l'Associació Unesco per al Diàleg interreligiós. Ella va defensar que les persones LGBT tenen perfectament cabuda dins del cristianisme, i ho va argumentar amb el passatge evangèlic del sermó a la muntanya de Jesús, en què es dona valor precisament a aquells que la societat rebutja.

NO TOT ÉS DE COLOR ROSA A L'ARC DE SANT MARTÍ

El Fòrum ha debatut, a través de tallers molt concorreguts, les múltiples dimensions del moviment LGBT amb una gran col·laboració entregada d'experts. Cal destacar, entre d'altres, els tallers *L'hora Violeta: Marta i Maria, interpretació feminista llegint la Bíblia* (N. Forcano, del Col·lectiu de dones en l'Església); *Arc Iris i Vermell: La pandèmia del VIH des de l'àmbit comunitari* (J. Roqueta i G.J. Martin de Gais Positius); *Groc, or i gent valuosa: Models de ministeri catòlic LGBT* (M. Pendergast i J. Schexnayder); *Tots els colors de les migracions LGBT i espiritualitat* (R. Araneda i O. del Castillo d'ACATHI); *Visca el Verd esperança!: redacció manifest Fòrum en ocasió de la presidència rotatòria Europea* (J.A. Ferriz i I.Ortega de la FELGBT); *Desaparició del Negre fosc: Com avancen les lleis LGBT arreu d'Europa* (R. De la Rosa de la Coordinadora GL); *Blau? Noves masculinitats i homofòbia: Connexions ocultes* (D. Gabarró); *Més enllà de la bandera blanca i groga: Projecte de Llibre Catòlic* (M.Brinkschroeder i A.Krueger); *Càlid Taronja: Millorant les eines de comunicació del Fòrum* (H. de Boer i I. Lautenbach); *El Blanc de la pau: Harmonia de cos i esperit* (À. I E. Mercè); *Transparència! Intersexualitat: Què sí i què no?* (G.J. Martin).

DESCONSTRUIR EL PATRIARCAT PER CONSTRUIR EL REGNE DE DÉU DELS DRETS HUMANS LGBT?

Sota aquest títol, la taula rodona del Fòrum va comptar amb la participació de tres ponents. **Rosa M. Playà**, de l'Associació de Famílies Lesbianes i Gais de Catalunya (FLG), va testimoniar la família homomarental/homoparental, d'estructura diferent però el mateix contingut de totes: l'amor, el respecte, la solidaritat, la cura, el desenvolupament personal de cadascun dels que en formen part... L'existència d'aquestes famílies col·labora en la desconnexió del patriarcat per construir un món on els drets humans ens incloguin a tots i totes sense excepció. Per **Ramon M. Nogués**, des de l'antropologia biològica, el "patriarcat" es pot relacionar amb elements d'arrel biològica relatius a la diferenciació sexual en els grans primats, i en general amb la diferència sexual present en tota la vida. Aquesta diferència porta sovint a un domini del mascle com a controlador del grup. La humanització, com a tasca general, demana una elaboració de les conductes orientada per valors que apunten a la igualtat entre sexes, classe, etc. integrant les diferències. Si s'afebleix l'acció educativa i cultural en relació als valors esmentats augmenta el risc de retornar cap a les inèrcies biològiques més primàries, tant en els conductes sexuals com en l'agressió, el territorialisme, la jerarquització, etc. Finalment **Mercè Otero** va presentar la iniciativa feminista de demanar a l'ONU una declaració per al reconeixement de l'existència de l'ordre patriarcal i la seva definitiva abolició des d'un posicionament plural del feminisme davant del fet religiós en reacció al nacionalcatolicisme. Sense el patriarcat arribarem a un món lliure, just, feliç, i en pau veritablement humà on la comunitat LGBT visqui plenament en llibertat i la comunitat LGBT cristiana pugui esperar el Regne de Déu.

PREGÀRIA I COMPROMÍS: DE LA RAINBOW ECUMENICAL AL MANIFEST CRISTIÀ DEL 28J

ACGIL va organitzar el servei religiós ecumènic de cloenda en una cèntrica parròquia de Barcelona. Amb la participació als diferents actes del dia de l'Orgull Gai, el Fòrum va aprovar el següent manifest: "El Fòrum Europeu, amb 41 organitzacions membres de 20 països, envia salutacions a totes les esglésies d'Europa. Amb gran alegria, hem participat d'aquesta comunitat inclusiva i ecumènica. Hem vingut de 19 països diferents. Juntes/s, hem experimentat ser Església. Som conscients que hi ha moltes persones religioses, comunitats i líders religiosos que treballen per la inclusió i la visibilitat de les persones LGBT en la societat. Estem molt agraïts/des a elles, ja que són exemple d'avenços positius en les seves esglésies. Però encara hi ha prejudicis contra les persones LGBT a Europa, també dins de les nostres esglésies. Nosaltres defensem tots els drets humans, però en especial els drets sobre gènere, orientació sexual, religió, vida i seguretat, llibertat, educació i protecció de la família. Demanem igualtat en tots els aspectes de la vida de l'església, com a jerarquia, ministeris i acció social. Estem treballant amb i des de les nostres esglésies, i volem que se'ns reconegui. Necessitem el reconeixement de les nostres relacions estables en la societat i des de les nostres esglésies. Demanem suport per a la nostra vida en família i tota la seva diversitat des de les nostres esglésies. El Fòrum prega per totes les persones LGBT que pateixen discriminació i persecució i desitja que Déu beneeixi tot/a aquella/aquell que treballa per un món millor per a la humanitat". ✨

DOCUMENTACIÓ

<http://www.acgil.org>

<http://www.euroforumlgbtchristians.eu>

SAN FRANCISCO, CA. AMB CA DE CASTRO

Oficialment, des del 19 de juliol de 2010 Barcelona i San Francisco són ciutats germanes. Però, què significa això, més enllà de la promesa dels seus alcaldes d'aprofundir en els seus llaços econòmics, científics i culturals?

Migdia de diumenge al Castro

Cases típiques de l'Upper Side

Barcelona i San Francisco es troben entre les destinacions turístiques més importants de la comunitat LGBT. A més de ser ciutats atractives per la seva traça urbana, la seva oferta gastronòmica i cultural, la comunitat gai global acut a elles buscant principalment llibertat i respecte. De fet, Barcelona va ser la primera ciutat d'Espanya a celebrar una manifestació a favor dels drets LGBT el 26 de juny de 1977, i avui dia manté el seu protagonisme en la defensa d'aquest col·lectiu.

Va ser aquest mateix any quan **Harvey Milk** es va convertir en el primer home obertament homosexual a ser triat per a un càrrec públic als E.E.U.U., com a membre de la Junta de Supervisors de San Francisco. Duia intentant-ho uns cinc anys, des que la seva petita botiga **Castro Camera**, situada en el barri del Castro, es convertís en punt de reunió dels seus col·laboradors i activistes en la defensa dels drets LGBT.

L'ambient hauria nascut al Castro durant la Segona Guerra Mundial, grà-

cies a la decisió de l'armada d'E.E.U.U. d'enviar a San Francisco milers d'homes en servei de condició homosexual. Molts d'ells es van establir en aquest barri, i van donar lloc a una incipient comunitat homosexual que aniria creixent amb els anys, arribant fins i tot a imposar un estil (l'anomenat "Castro") dins de l'ambient gai dels 70: jeans ajustats, borseguins, samarretes ajustades i bigotis i barba abundants.

Gairebé 40 anys més tard, San Francisco s'enorgulleix de ser la capital gai del món, i el Castro ostenta el rècord -gens menyspreable- de ser el barri gai més gran del planeta. El "**Castro district**" -com ho diuen els locals- és ple de cafès, bars i botigues que valen la pena de ser visitades. El seu centre, en l'encreuament del carrer Castro i la 18, és conegut com "els quatre cantons més gais del planeta", i per descomptat no hi falten al seu voltant desenes de negocis, cafès i bars destinats al públic LGBT. Per tot el barri pot veure's la bandera de l'arc de Sant Martí, i s'hi viu un veritable clima de llibertat i respecte. Amb certa ironia, alguns han fins i tot arribat a plantejar que el barri discrimina els heterosexuals. Uns altres prefereixen jutjar-lo com heterofriendly.

A més de "tot-el-típicament-gai-que-ens-puguem-imaginar", al barri es viu una interessant atmosfera de bohèmia, concentrant els millors llocs de la vida nocturna de la ciutat i un dels millors cinemes de la costa oest: el **Castro Theatre**, icona de barri i meca de cinèfils de tots els gèneres, a més de seu del Festival Internacional de Cinema Gai i Lèsbic.

CRUISING PEL CASTRO

Per a conèixer les particularitats d'aquest racó de la ciutat, res millor que fer el "**Castro Tour**", que ens guiarà per la història d'una de les comunitats més diverses dels EEUU i pel cor de la cultura gai d'aquest país. Amb una bona guia a la mà, podrem recórrer els llocs més emblemàtics del barri: la residència i negoci de

El Golden Gate

Harvey Milk, el carrer on va onejar la primera bandera multicolor al San Francisco **Gay Freedom Day Parade** de 1978, la seu del **Rainbow Honor Walk Project**, l'únic parc commemoratiu de la comunitat LGBT d'E.E.U.U. (el **Pink Triangle Memorial Park**), els nombrosos i acolorits murals de la ciutat, el llegendari bar **Twin Peaks Tavern**, el cinema **Castro Theatre**, la botiga **Human Rights Campaign** i molt més.

Quan recorrem aquests carrers plens d'anuncis d'homes mig despullats i banderes multicolors, no oblidem la lluita d'aquells que als 50 i 60 van suportar la persecució policial, les constants batudes i l'assetjament públic dels mitjans i els polítics. Al Castro, on alguns només veuen una sauna, uns altres perceben amb orgull la història de desenes de valents veïns que es van enfrontar al *status quo* penjant la bandera de l'arc de Sant Martí a botigues, restaurants i llars sota les consignes: "Over the Rainbow", "I'm Coming out", "I Will Survive".

LA CIUTAT DE LA FEBRE DE L'OR

La ciutat té molt més per oferir, clarament. La seva imponent badia de postal també ens convida a gaudir d'uns fantàstics sopars al costat del mar, delectant-nos d'una excel·lent varietat de marisc i peix. Abans d'arribar a la costa, res millor que fer-nos una passejada amb vista al gegantí pont **Golden Gate**, o tal vegada pujar a un telefèric i observar la ciutat des de dalt. El pont -obra mestra de l'enginyeria- també pot travessar-se caminant o amb bicicleta. Per a una visió única de la badia no hem de perdre'ns una visita al **Telegraph Hill**, un dels punts elevats de la ciutat amb millors vistes.

També podem visitar Xina sense sortir de la ciutat. Els seus 41 carrerons converteixen **Chinatown** en un curiós passeig per animats carrerons i basars multicolors. Si encara ens queda esperit aventurer, una escapada al **Japantown** seria bona forma

de tancar el dia: comprar-nos una samarreta de *Hello Kitty*, sopar en un restaurant de *noodles* japonesos o anar-nos-en de festa amb amics a un dels seus karaokes.

El millor mitjà de transport dins la ciutat serà sens dubte el tramvia: deixem que aquests centenars i tantes vegades retratats trens ens duguin a recórrer els acolorits carrerons de la ciutat gràcies als seus nombrosos *graffitis*, els seus més de vint pujols, i decididament aquests magnífics barris de cases victorians que envolten l'**Alamo Square** i que caracteritzen aquesta ciutat vibrant i multifacètica. ☼

AMPGIL

Associació de pares i mares de gais i lesbianes
Verdaguer i Callis, 10 - 08003 - Barcelona

què fem?

acollim, escoltem

compartim...

ajudem a no silenciar els sentiments

DELEGACIONS

Barcelona
dimecres, de 18 a 20h
Verdaguer i Callis, 10
Tel.: 93 319 55 50 - 856 433 624

Vilanova i la Geltrú
dilluns, de 18 a 21h
Turbina, 19
Centre Cívic la Collada
Tel.: 678 042 481

Vilafranca del Penedès
de dilluns a dimecres, de 22 a 23h
Tel.: 93 890 38 53

Girona
dilluns, de 21 a 22h
Tel.: 626 823 298

València
dilluns i dimecres, de 15 a 17h
Tel.: 619 289 180

Saragossa
dilluns, de 16 a 18h
tel.: 976 552 710
dimarts, de 18 a 20h
tel.: 976 073 809
dimecres, de 17 a 18h
tel.: 976 597 849 - 653 501 054
diumenge, de 15 a 17h
tel.: 976 359 510

Madrid
el 1r i el 3r dilluns de cada mes
de 18.30 a 19.30h
Tel.: 91 446 63 94

Logronyo
el 1r i el 3r dijous de cada mes
de 20 a 21h
Tel.: 941 204 370

AMPGIL

Has tingut un accident? Tens problemes de mobilitat?

Has perdut la parella? T'ajudem a trobar recursos socials?

Et fa por fer-te gran? Et sents sol?

Support Lambda vol oferir-te un cop de mà per respondre aquestes i altres qüestions, moments en què ens cal poder parlar amb algú que ens escolti, pugui orientar i donar informació o facilitar aquell contacte amb voluntaris i professionals o recursos assistencials... per tal d'ajudar-ens en situacions en què ens veiem limitats en la nostra autonomia personal sense haver de renunciar a la nostra orientació sexual. Support Lambda és un servei que neix del projecte Aeneas, impulsat pel Casal Lambda, per tal d'atendre gais i lesbianes que es troben en situacions de dependència funcional, persones grans i de totes les edats.

Suport Lambda

t'oferim...

Accions personals

Accions de grup

Quan necessites
escolta, informació, orientació, companyia, recursos socials, ajuda a la llar en la gestió d'una malaltia...

disposem de
telèfon d'atenció, documentació, orientació social, voluntariat, suport en l'accés a recursos socials, espai de trobada, assessorament psicològic...

grups de treball, tallers, tertúles, temes de debat, grup de treball, grup d'acció social, un cop de mà

Suport Lambda

un cop de mà

Cada dilluns a partir de les 6 de la tarda, una atenció personalitzada i confidencial!

Casal Lambda
Carrer Verdaguer i Callis, 10
Telèfon 933 185 500

També pots contactar-nos per correu electrònic a: suport@lambdaweb.org

casal lambda

IURANTIA

Restaurant - Pizzeria

C/. Casanova 42 Tel. 934 547 887

Lunes a Viernes Mediodía 13.30 a 16.00
Lunes a Sábado Noche 21.00 a 24.00

www.iurantia.com

Vols ser col·laborador de la revista Lambda o del Casal?

Ho tens molt fàcil!

ENVIA'NS UN CORREU A REVISTA@LAMBDAWEB.ORG

“MALOS TIEMPOS PARA LA LÍRICA”

Com ja anunciava **Germán Coppini**, vocalista del mític grup dels 80 *Golpes Bajos*, “malos tiempos para la lírica” en la dècada daurada de la música. Semblava que s'avancés al seu temps preveient el declivi musical en el qual està submergit el sector discogràfic.

La dècada daurada dels 80 va ser beneficiosa per a tots. S'anunciaven grups a onsevulla de tots els estils. Grups que movien masses i, sobretot, nombres estratosfèrics. Però els costos encara eren alts. Els LP sortien en vinil i era un gran cost elaborar-los, sense parlar dels *royalties* que se'ls pagaven als grups en previsió dels discos que anaven a vendre. En els 90 les coses van ser millor per a les discogràfiques.

Amb un nou format que cada vegada anava devorant més prestatgeries tendes de discos i grans magatzems, amb un cost més barat que el dels vinils, els CD es posen al capdavant dels formats de vendes, l'era digital en la música havia començat. Veient aquest nou filó les discogràfiques van començar a tirar de la corda, disc a mansalva de grups que encara avui en dia no saps ni qui són, recopilatoris amb moltes cançons de farciment que avui dia no serveixen ni de sotagot...el sector musical estava en la cúspide descurant tot: els grups no treien disc tan sovint, a les discogràfiques solament es dedicaven a gestio-

Shawn Fanning, creador de *Napster*

nar les vendes dels grups, deixant a altres empreses els concerts i el marxandatge. La corda, però, es va trencar a principis del segle XXI.

La xarxa d'internautes havia descobert el nou “juguetito” del senyor **Shawn Fanning**, creador de *Napster*, el primer P2P de distribució d'arxius de música, en format mp3. Al principi no se li va donar molta importància però en poc temps les vendes van començar a descendir, poques persones compraven el disc, ja que ho podien obtenir gratis a la xarxa i passar-lo a un CD per portar-ho on volguessin. Les discogràfiques es van posar en peus de guerra i van demandar a Fanning, perdent aquest el judici i tancant *Napster*. La caixa de Pandora, però, ja estava oberta i no hi havia marxa enrere, cada vegada sortien mes programes de P2P. Les grans companyies de discos van començar a fer retallades en les seves plantilles, oferir el que abans no donaven en un CD, tornar a intentar recuperar el drets dels artistes, etc. Mals temps per a la música amb les noves tecnologies, però com l'au Fénix el sector busca la forma de ressorgir de les seves cendres i seguir tenint els seus suculents beneficis del pastís de la música. ☼

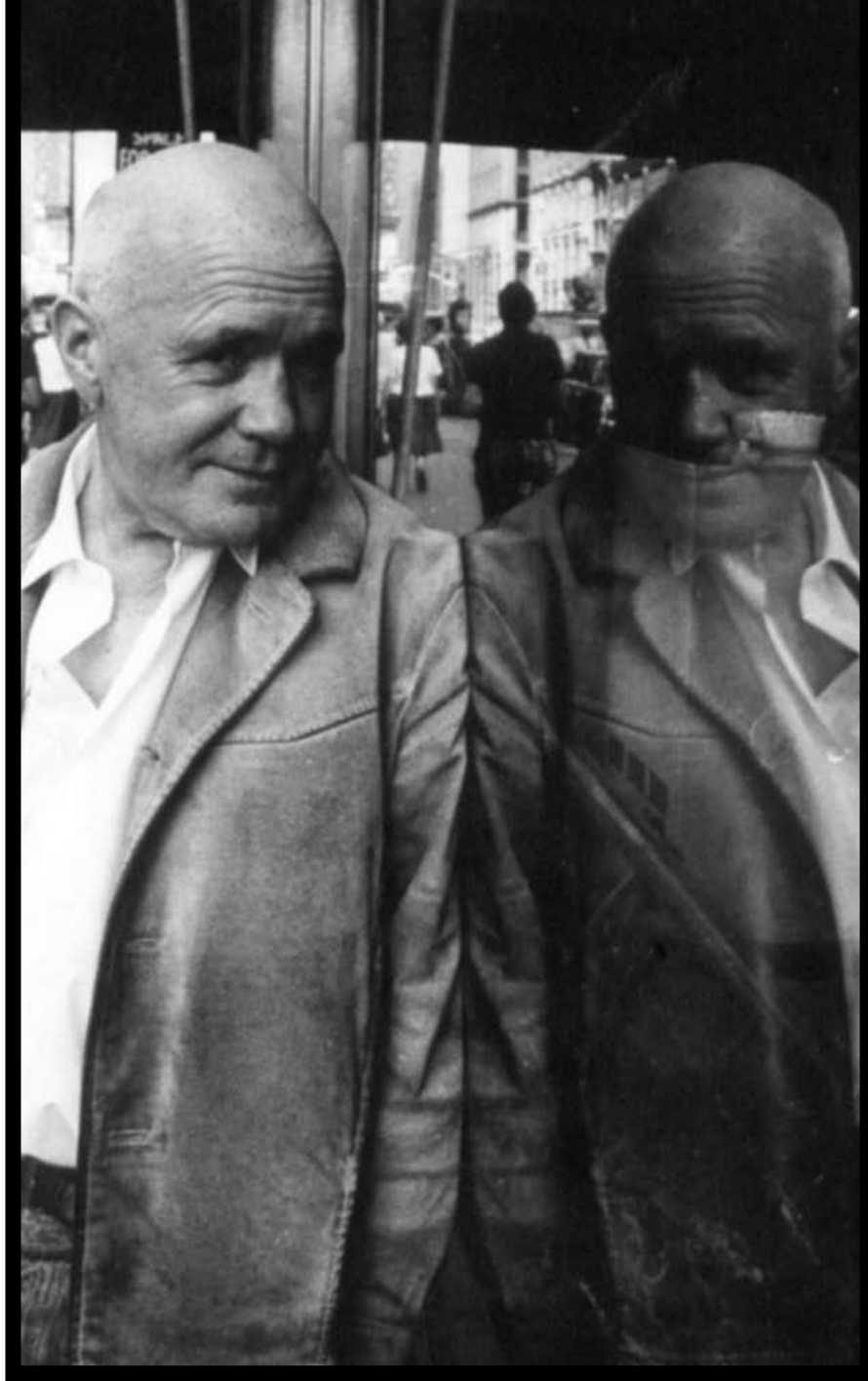
ELS INICIS DEL MOVIMENT POLÍTIC HOMOSEXUAL

Jean Genet, al seu *Diari del lladre*, relata que el 1934 un grup d'uns trenta gais van manifestar-se des del Paral·lel fins al port de Barcelona per a dipositar un ram de roses roges amb un crespó negre en el lloc on hi havia hagut un urinari públic destruït per una bomba. Si el que explica Genet és cert, podria considerar-se el primer acte públic d'una comunitat homosexual organitzada a Espanya abans del 70.

En realitat, però, l'activisme gai, que ja funcionava a d'altres països occidentals des de feia temps, a l'Estat espanyol va néixer a Barcelona l'any 1970, en la més obscura de les clandestinitats. La primera acció que reflectia una primera consciència de grup oprimint van ser les cartes amb què **Armand de Fluvià** i **Francesc Francino** (amb els pseudònims de Roger de Gaimón i Mir Bellgai, respectivament) van tractar d'influir en el debat a les Corts franquistes sobre la *Ley sobre Peligrosidad y Rehabilitación Social* (LPRS) per tal que aquesta no s'aprovés. Si més no van aconseguir que, en lloc de conside-

rar perillous els homosexuals, es canviés per "qui realitzés actes d'homosexualitat". Ells mateixos van crear, ara fa quaranta anys, el *Movimiento Español de Liberación Homosexual* (MELH), la primera associació organitzada en la clandestinitat per a lluitar contra la repressió. Gràcies als contactes d'Armand de Fluvià a l'estranger, el MELH publicava un butlletí enviat clandestinament a Espanya, primer a través del grup *Arcadie* francès i d'un editor suec a partir del 1973. Aquest primerenc associacionisme estava format per nuclis petits de persones que es reunien periòdica i secretament en pisos particulars de Barcelona, de manera que es va anar generant una consciència de grup de lluita per a revertir l'opressió. Aquest primer nucli polític es va veure fortament imbuït d'influències marxistes i catalanistes, de manera que el 1975 el MELH es va convertir en el **Front d'Alliberament Gai de Catalunya** (FAGC). A partir de la mort de Franco, l'activisme gai es va anar estenent per tot l'Estat, en una autèntica eufòria militant i es va integrar en la lluita genèrica per la recuperació de les llibertats juntament amb tota la resta de reivindicacions. El juny de 1977 va tenir lloc a les Rambles de Barcelona la primera manifestació (no autoritzada) de l'Orgull Gai. Hi van concórrer uns 5.000 manifestants i va acabar amb càrregues policials a l'alçada de la plaça Catalunya. A Madrid, el 1977 es va constituir el *Frente Homosexual de Acción Revolucionaria* (FHAR), amb un fort component llibertari. Juntament amb altres associacions, de recent creació, de la capital espanyola, com la *Agrupación Mercurio* o el *Moviment Democràtic de Homosexuals*, es va constituir el 1978 el *Frente de Liberación Homosexual de Castilla* (FLHOC). Aquest va organitzar per al juny la primera manifestació autoritzada de l'Orgull Gai, que va aglutinar prop de 7.000 persones.

El creixent moviment gai integrava moltes tendències i visions estratègiques. Per exemple, el 1976 es va fundar a Barcelona l'**Institut Lambda**, una organització que pretenia donar suport als homosexuals a nivell legal, psicològic i familiar. Altres associacions contenien un fort component cristià, hereu de l'Església progressis-

Jean Genet ja va relatar el primer activista gai català a 1949 en la seva autobiografia *Diari del lladre*

ta de finals dels seixanta: *Dignitat*, a Barcelona, i la *Fraternidad Cristiana de la Amistad*, a València. El jesuïta **Salvador Guasch**, fundador de la segona, va protagonitzar, el 1976, la primera sortida de l'armari d'un religiós a través d'una entrevista a *Interviú*. Les declaracions públiques d'homosexualitat van assolir un gran ressò mediàtic i popular, sempre des d'un prisma descaradament sensacionalista. Una de les primeres fites de l'outing fou l'aparició dels militants **Jordi Petit** i Armand de Fluvià al programa *De bat a bat*, que pertanyia al circuit català i balear de TVE, acompanyats del doctor **Farré i Martí**. Tots aquests avenços en la visibilitat i en la militància homosexuals, evidentment, van trobar també reaccions d'oposició i una escalada d'agressivitat homofòbica. Les batudes continuaven presents en la vida quotidiana homosexual, bandes feixistes van apallissar gais en diverses ciutats de l'Estat i la premsa més reaccionària es mostrava absolutament escandalitzada i ho-

«El 1934 un grup d'uns 30 gais van manifestar-se des del Paral·lel fins al port de Barcelona per a dipositar un ram de roses on hi havia hagut un urinari públic destruït per una bomba»

rroritzada. Pel que fa a les actituds dels partits majoritaris d'esquerres envers l'homosexualitat, la posició d'aquests variava lleugerament: l'esquerra més ortodoxa continuava veient l'homosexualitat com una desviació (que, en tot cas, no s'havia de castigar) i el socialisme felipista guardava silenci, no es comprometia per interès electoralista. En general, doncs, les esquerres no van assumir les reivindicacions polítiques del moviment gai. La primera proposta de reforma de la LPRS va ser presentada pel PSOE, poc després de les primeres eleccions generals del juny de 1977, i no mencionava la discriminació homosexual. Va ser el Partit Comunista (PCE) qui va presentar una esmena molt més progressista a la proposta de llei incloent-hi l'eliminació de l'homosexualitat com a delicte, a la qual van donar suport el PSOE i UCD, i la llei va ser modificada el gener del 1979. Era la fi simbòlica del franquisme, tot i que la criminalització per escàndol públic va continuar vigent fins ben entrats els 80. *

CINEMA SENSE CRISPETES

Amics, amigues: no ho volia, però ho he fet. M'ha costat molt –més que molt, moltíssim–, però he tornat a la realitat d'aquest món i ja gairebé he superat la difícil prova de tornar a la feina després d'unes magnífiques vacances a Eivissa, rodejat de les nombroses amistats, totes celebritats del cel·luloide que m'han donat la vida, tot el dia entre festes, sopars, excursions en veler, nits de discoteca, platges nudistes i... alguna orgia. I també amb temps per anar al cinema; fins i tot alguna de les meves amistats m'ha deixat veure en privat el seu darrer treball encara no en cartellera, tot un privilegi!

«Una de les perles de l'any, o més ben dit, un diamant que no podeu pas deixar de veure és *Contracorriente*, un film espectacular, emotiu, sensible, al·lucinant!»

No m'enrotllo més i recomano, pels fans de la **Júlia Roberts**, que sé que sou molts, *Come, Reza, Ama*, una molt bonica biografia de l'escriptora americana **Elizabeth Gilbert**. Un bon planter d'actors i actrius, com el nostre **Javier Bardem**, **James Franco** (parella de **Harvey Milk** en el film de Gus van Sant), i la ja nombrada Júlia Roberts, entre els més mediàtics, formen part d'aquesta *pel·li* produïda, en part, per Brad Pitt. Cal destacar, també, la ben estudiada banda sonora que acompanya amb molt d'encert el viatge de la protagonista, aconseguint que l'espectador s'hi afegeixi en molts moments. Encara que sigui un film més aviat dolç, bastant comercial i d'emocions fàcils és, a la vegada, un bon film que entreté i fa pensar, i que narra les vivències durant un viatge de la mateixa autora arreu del món, després d'un desagradable i difícil divorci. Si heu llegit *El secreto* o altres llibres d'aquesta índole, que últimament

estan tant de moda, si us han agradat o interessat, *Come, Reza, Ama* també us agradarà. Fins i tot m'atreveria a dir, aprofitant les meves dots de vidència que amb els anys he anat desenvolupant, després de la mort d'un familiar i el seu gos, que se'm van començar a aparèixer de matinada ja fa molt temps per tal d'informar-me de les intimitat més escandaloses de les *celebrities* del cel·luloide... per on anava? Sí, això, que aquest film fa olor a Òscar. Per cert, quan comproveu que no m'he equivocat, no dubteu en fer-me qualsevol consulta sobre el vostre futur (tinc unes tarifes adaptades als temps de crisi).

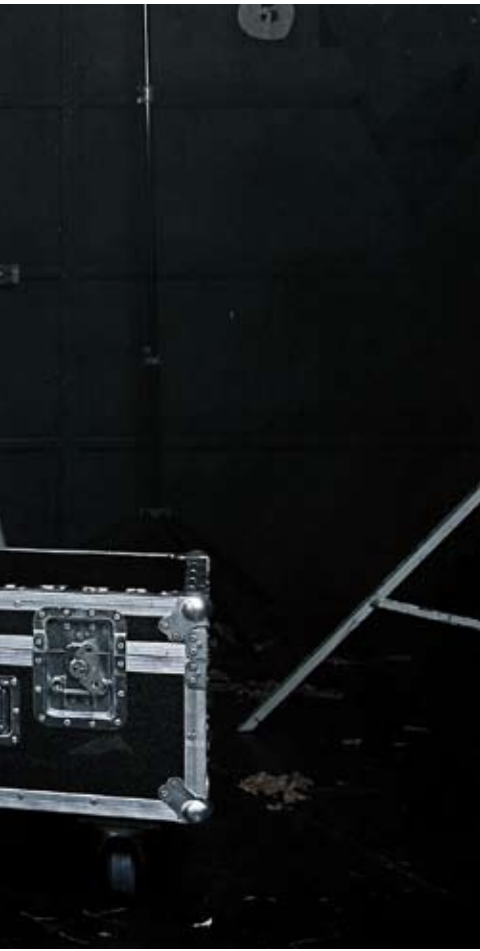
Una de les perles de l'any o, més ben dit, un diamant que no podeu pas deixar de veure, és *Contracorriente*, un film espectacular, emotiu, sensible, al·lucinant! Dirigida i escrita per **Javier Fuente-León**, compta amb intèrprets desconeguts a Catalunya però magistrals, com ara **Cristian Mercado** (bolivià), **Manolo Cardona** (colombià) i **Tatiana Astengo** (peruana), entre d'altres. Es tracta d'una coproducció entre Perú, Colòmbia, França i Alemanya, molt guardonada (guanyadora a *Sundance*, premi del públic als festivals de Cartagena i Miami...) que explica la història d'amor que viuen un pescador casat a punt de tenir el seu primer fill i un pintor agnòstic homosexual en un poble de pescadors del Perú. La mort del pintor, Santiago, canvia sobtadament la vida de Miguel, quan se li apareix un cop mort i li demana que sigui enterrat tal i com mana la tradició del poble, perquè només així podrà descansar en pau. Cal anar a veure aquesta meravella, donar suport al cinema llatí i també recordar que ser homosexual a Amèrica Llatina no és gens fàcil. Per tant, fem tanta difusió com sigui possible i que Barcelona ompli les sales de cinema on es projecti *Contracorriente*!

Fins ben aviat i que gaudiu molt del bon cinema sense crispetes! ☼

Misteri de dolor, imatge de David Ruano

EN TEMPS DE CRISI, TEATRE

Tot i que la crisi ens envolta, volguem o no, perquè s'ha convertit en part de l'atmosfera que respirem, no podem oblidar la dimensió que ens fa més humans, la possibilitat d'un oci que ens permeti veure la realitat de la nostra existència amb altres ulls: els de la raó, els de la reflexió i els de l'oci. El teatre ens proporciona aquest espai per a l'oci que ens posa com a persones espectadores d'una realitat inevitable i fa veure matisos que se'ns poden escapar en la immersió quotidiana. És per això que la proposta d'anar a teatre continua essent un reclam en aquests temps de càlcul econòmic perquè cada mesada doni resposta a les nostres necessitats, també lúdiques. Anem al teatre. No perdem aquesta oportunitat d'un oci cultural que ens fa viure la quotidianitat aclaparant.

TEATRE LLIURE

Gata sobre la teulada de zinc calenta de Tennessee Williams. Direcció d'Àlex Rigola. Teatre lliure de Gràcia. Del 30 de setembre al 12 de desembre de 2010.

A més de tornar a la seu entranyable del Teatre Lliure, a Gràcia, la posada en escena d'una obra que ha passat a l'imaginari col·lectiu com a reflex de la relació convulsa d'una parella al límit, ens permetrà constatar, un cop més, com d'imprevisible pot ser la relació humana i també contemplar i, si cal, reflexionar sobre la mateixa relació de parella, aliena o pròpia.

TNC

Misteri de dolor d'Adrià Gual. Direcció de Manel Dueso. Sala petita TNC. De l'1 d'octubre al 14 de novembre de 2010.

Relacions personals d'una mare amb la seva filla. Relacions en un espai domèstic petit, claustrofòbic que encenen passions de conseqüències imprevisibles. Una dona de quaranta anys, atractiva, casada de nou amb un home molt més jove que ella i que viu amb la filla del seu primer matrimoni, posen davant del públic la teranyina de relació que es produeix en el petit espai domèstic.

TEATRE RAZZMATAZZ

Monòlogos de bollería fina. Direcció de Mariel Macià. Sala Razzmatazz. Una sola funció, el 7 d'agost de 2010.

Refrescant manera de desmuntar estereotips a partir de tres personatges que mostren la realitat lesbiana des d'un punt de vista irònic i divertit. Un poble habitat solament per tres dones. Una filla que no sap com explicar als seus pares la seva autèntica orientació sexual permet abordar els tòpics típics sobre l'homosexualitat femenina i posar al descobert els prejudicis, les contradiccions i, sobretot, la ignorància social de les persones lesbianes. ☼

ELS ANYS 60 A HOLLYWOOD

Després del repàs a diversos països europeus als anys 60 arribem a la Meca del cinema, als Estats Units, on el panorama no és tan avançat per a l'homosexualitat a causa del puritanisme encara imperant. De personatges principals tampoc n'hi ha, en els primers anys, i ja vam veure, en la introducció als anys 60, l'ambigüitat de la pel·lícula *The children's hour* (La calúmia, 1961), de **William Wyler**. Els personatges secundaris sí que hi segueixen abundant perquè no causen tant soroll. Així, a *Exodus* (Éxodo, 1960), d'**Otto Preminger**, apareix un personatge, interpretat per **Sal Mineo**, explicant com va ser utilitzat com a una dona pels nazis. El mateix director produeix *Advise and Consent* (Tempestad sobre Washington, 1961) que té l'honor de ser la primera pel·lícula americana en la qual apareix un bar gai i que explica, en una subtrama, el cas de xantatge a un advocat per un passat homosexual. Preminger va ser un director que a gairebé totes les seves cintes va desafiar en algun sentit les normes del codi (va presentar el problema de l'addicció a les drogues, relacions fora del matrimoni...) i es diu que directors com ell van crear tals precedents per a la llibertat d'expressió que les normes censoradores van haver d'anar-se suavitzant lenta, però inexorablement fins a la seva desaparició.

Personatges més protagonistes d'uns anys més endavant, però una miqueta plumífers i ridículs, per no desparter

gaire la consciència crítica, apareixen a la comèdia *Staircase* (La escalera, 1969), de **Stanley Donen**, en el qual una parella homosexual, interpretada per dues estrelles com **Richard Burton** i **Rex Harrison**, comparteix pis i negoci. Un altre personatge homosexual protagonista el tenim a *The sergeant* (El sargento, 1968), de **John Flynn**, que s'esdevé en una escola militar; tot i que l'homosexual reprimat encarnat per **Rod Steiger** no destaca tampoc per ser un personatge massa simpàtic i avui és un altre film molt oblidat.

Es recorda bastant més una altra cinta que també succeeix en un internat militar, *Reflections on a Golden Eye* (Reflejos en un ojo dorado, 1967), de **John Huston**, en la qual un altre homosexual reprimat, **Marlon Brando**, descarta bastant la seva vida sexual amb la seva dona, **Elizabeth Taylor**. El personatge de Brando té debilitat per algun dels seus soldats i sol donar voltes pels barracons per contemplar dissimuladament l'objecte dels seus desitjos. La seva homosexualitat és bastant platònica ja que ni se li passa pel cap d'insinuar res directament i al seu estudi col·lecciona postals amb estàtues gregues i romanes de nus masculins. Hi ha una escena curiosa en la qual veiem Brando seguint un grup de soldats, narrada com una escena de suspens en una pel·lícula de misteri. Quan algun es gira o canvia de direcció, Brando es fa el despistat, com si passés cap a una altra banda o es-

tigués fent una altra cosa o simplement entra en algun lloc a l'atzar perquè no se n'adonin. El cas és que els segueix a distància una bona estona i en un moment determinat un tira al terra un paper de caramel. També discretament va a recollir-ho i se'l queda com a objecte fetitxe. A part d'assistir a un gran duel interpretatiu amb Elizabeth Taylor, el paper de Brando ens deixa una frase per a la posteritat quan, per justificar la seva conducta i la impossibilitat de cenyir-se a la norma establerta, diu: *la satisfacció a costa de la normalitat és dolenta? Moralment se sol creure que és millor que un tac quadrat pressioni al rodó fins a convertir-ho en quadrat en comptes de buscar el forat on encaixi perfectament*. Molt explícit o molt implícit, depèn de si ho considerem literal o metafòricament.

En una altra pel·lícula com *The fox* (La zorra, 1968), de **Mark Rydell**, apareix una relació entre dues dones a l'estil de la ja vista en la britànica. L'assassinat de la germana George és, però, més tòpica i una d'elles acaba bastant malament, engrossint el llistat de cèlebres víctimes homosexuals. *The gay deceivers* (1969), de **Bruce Kessler**, és una comèdia molt tòpica per passar l'estona, encara que amb certa acceptació per part d'algun crític, en la qual dos joves es fan passar per gais per no anar a la guerra. *

DESIGNED BY DAVID BARK

OTTO PREMINGER PRESENTS
PAUL NEWMAN • EVA MARIE SAINT
RALPH RICHARDSON • PETER LAWFORD
LEE J. COBB • SAL MINEO • JOHN DEREK
HUGH GRIFFITH • GREGORY RATOFF
JILL HAWORTH IN "EXODUS"

MARIUS GORING • ALEXANDRA STEWART • MICHAEL WAGER • MARTIN BENSON • PAUL STEVENS • BETTY WALKER • MARTIN MILLER
VICTOR MADDERN • GEORGE MAHARIS • JOHN CRAWFORD • SAMUEL SEGAL • SCREENPLAY BY DALTON TRUMBO • BASED ON THE
NOVEL BY LEON URIS • MUSIC BY ERNEST GOLD • PHOTOGRAPHED IN SUPER PANAVISION 70, TECHNICOLOR® BY SAM LEAVITT • TODD
AO STEREOPHONIC SOUND • ART DIRECTOR RICHARD DAY • A U.A. RELEASE • PRODUCED AND DIRECTED BY OTTO PREMINGER

PosterWiki.com

NOVETATS LITERÀRIES

EL GÉNERO DESORDENADO. CRÍTICAS EN TORNO A LA PATOLOGIZACIÓN DE LA TRANSEXUALIDAD

Miquel Missé i Gerard Coll-Planas (editors)

La transsexualitat al nostre país està vivint un dels moments més rellevants de la seva història. Des de l'any 2007 la llei estatal permet el canvi de la menció de sexe en els documents legals, però tot i així cal complir dos requisits molt específics vinculats a l'estat mental de la persona que desitja canviar: presentar un certificat de disfòria de gènere i obtenir el certificat mèdic de transformació física, el qual implica un tractament hormonal de dos anys que sol derivar en l'esterilització química. Davant d'aquesta situació, els col·lectius que defensen els drets de les persones trans tenen un debat ampli sobre les conseqüències d'aquest plantejament. Alguns consideren que la patologització pot ser necessària estratègicament per aconseguir que l'operació de canvi de sexe sigui coberta per la Seguretat Social, mentre que d'altres condemnen la patologització per l'estigmatització que suposa.

En aquest context, el llibre *El género desordenado*, publicat per l'editorial Egales – especialitzada en aquesta mena de temàtiques– recull un seguit d'intervencions des de diferents àmbits: des de les ciències socials a la salut mental, fins arribar a l'activisme. Segons un dels editors del llibre, Coll-Planas, el llibre és el primer, en el nostre context, que no planteja únicament la patologització de la transsexualitat des d'una perspectiva biomèdica. La pluralitat de veus incloses dins del llibre, en el que s'inclouen personalitats com **Judith Butler** o **Nicholas Gorton** –metge transsexual–, permet un plantejament no dogmàtic sobre la temàtica. En aquest

sentit, les reflexions són molt més àmplies i posen en qüestió concepcions de gènere tradicionals.

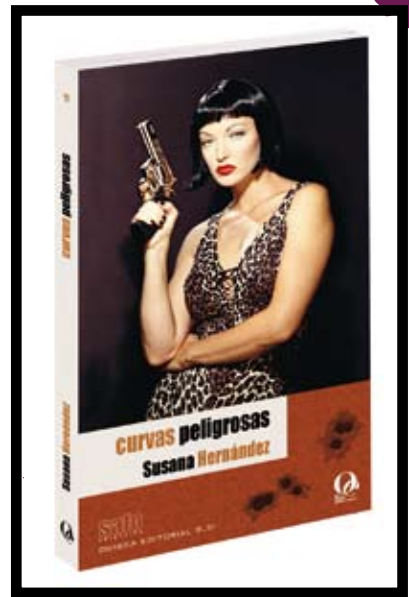
El llibre es situa en el marc de la campanya internacional *Stop Trans Pathologization 2012* amb la qual es pretén unir forces des de diferents parts del món per eradicar la transfòbia i eliminar la vinculació entre transsexualitat i malaltia. Coll-Planas ens plantejava la importància d'aquest llibre en el marc d'aquesta campanya. Ell assegurava que té la intenció de ser una eina de lluita política per combatre aquesta patologització i alhora presentar una sèrie d'alternatives per tal que l'Estat es faci càrrec de la transsexualitat sense convertir-ho en un problema mèdic.

LLIBRERIA - CAFÈ ANTINOVS Especialitzada en temàtica LGBT

• Català Llibres, Còmics, Revistes, Dvd's, Fotografies, Complementes, Regals...
 • Castellà
 • Anglès
 • Francès

C/ Josep Anselm Clavé 6, 08002 Barcelona - 93 301 90 70

www.antinouslibros.com • www.libreriaantinous.blogspot.com • libreriaantinous@yahoo.es • libreriaantinous@hotmail.com

LA CASA DE LOS HEREJES . VOL 1.

Gengoroh Tagame

L'Editorial *La Cúpula*, especialitzada en la publicació de còmics, difon aquest llibre manga centrat en una història sadomasoquista gai. El llibre representa, d'una manera molt gràfica, situacions sexuals en el si d'una família, la família Horikawa. Torazoo és el noi protagonista de la història que es converteix en un simple instrument sexual per alguns dels membres d'aquesta família.

EL HUMO EN LA BOTELLA

Juan Ramon Biedma

Aquesta novel·la centra el seu fil argumental en persones amb problemàtiques mentals. Algunes de les històries que s'expliquen aborden les relacions malaltisses de dos homes que havien sigut pacients d'un manicomi. Biedma és un especialista de la novel·la policíaca que s'endinsa amb aquest llibre en el món de les malalties mentals.

CURVAS PELIGROSAS

Susana Hernández

Novel·la d'intriga policíaca que se situa a Barcelona. La història s'inicia amb l'aparició d'un cadàver en un contenidor proper al Parc d'Atraccions del Tibidabo. A partir d'aquí, la protagonista de la novel·la, la subinspector Rebeca Santana, intenta resoldre aquest crim, compaginant-ho amb la difícil relació amb la seva companya de feina, la inspectora Míriam Vázquez. És la tercera novel·la de Susana Hernández que, l'any 2009, va rebre el premi *Versales* de poètica lèsbica.

Còmplices

Llibreria gai i lesbiana
Llibres, revistes i dvd's
en castellà, català i d'importació

C/Cervantes, 2
08002 BARCELONA
Telf: 93 - 412.72.83
www.libreriacomplices.com
complices@libreriacomplices.com

A ENDESA, QUAN PARLEM D'EFICIÈNCIA ENERGÈTICA, NO VENEM OCELLS NI FLORS

"LA NOVA IL·LUMINACIÓ DEL LOCAL ÉS EL MILLOR CONTRA LA CRISI"

Flora Revilla Benito
PROPIETÀRIA JOYERIA "HORUS" BARCELONA

"Mai no hagués pensat que una il·luminació eficient i ben estudiada pogués influir tan positivament en les vendes de la joieria. Ha estat com reformar el local, però sense obres ni embolics. El més curiós és que ara el negoci està més ben il·luminat, i, a més, pago menys llum que abans"

Amb el **planilumina** d'Endesa, la joieria Horus contribueix a millorar el medi ambient reduint les emissions de **CO₂** en l'equivalent a **2,7 tones l'any**. A més, estalvia un 80% en el consum elèctric anual i ha aconseguit el doble d'il·luminació i reduir les despeses de manteniment de la instal·lació.

Informi-se'n a www.endesaonline.com o trucant al **902 50 68 70**.

COSES QUE PODRIES FER AMB 100.000€

CLATELLOT A L'HOMOFÒBIA TELEVISADA

L'estiu és una època perfecta perquè els gais i les lesbianes que, com tothom sap, som rics, ens gastem les nostres ingents fortunes realitzant viatges de plaer a Abu Dabi, com Sarah Jessica Parker i les altres noies de *Sex and the city*; o fent una ruta en descapotable pels Estats Units, com a la pel·li *A wong fu*, i parant als hotels de més *luxury* que trobem pel camí. En fi, les possibilitats són múltiples quan disposes de 100.000€ (o més) en *cash* que t'estan cremant el palmell de la mà. Segur que tu, fidel lector/a, has fet alguna cosa semblant durant les teves vacances.

Però resulta que alguns pobres heterossexuals feixistes s'han hagut de quedar a casa prenent gaspatxo Alvalle tot estalviant per a la multa que han de pagar al setembre. Em refereixo als nostres vells amics d'*Intereconomia TV*, a qui el Ministeri d'Indústria ha multat amb 100.000€ per l'anunci en què es considerava els homosexuals com a anormals i que ridiculitzava el dia de l'Orgull Gai. De fet, si fem una mica de memòria o rellegim la columna de tv que es titulava "Llibertat d'excreció", podem veure que la seva homofòbia no es circumscriu a aquests anuncis, sinó

que també els "penetra" en tot tipus de debats i programes de pseudodivulgació científica.

Un altre que s'ha quedat sense vacances és el club de rugby anglès **Castleford Tygers** pels insults homòfobs que els seus aficionats han cridat contra el jugador gai dels Crusaders, **Gareth Thomas**. En aquest cas només els tocarà pagar unes 40.000 lliures de res. I és que ja era hora que a l'homofòbia televisada i cridanera se li donés un bon clatellot on més mal fa: a la butxaca.*

METIRO
disco

SEPULVEDA, 185
TEL ~ 93.323.52.27

08011 ~ BARCELONA

INTRODUCCIÓ. CAPÍTOL 1, PART 1 PREPARANT L'OBERTURA DE PORTES.

1976 LES PRIMERES JUNTES DE GOVERN

El llibre del 30è aniversari vol recollir una història de reivindicació d'uns drets: dels drets que tot humà té per néixer i que, per no se sap quins set sous, s'han de reivindicar per a un reconeixement social. En el segle XX encara no érem ciutadans i ciutadanes en igualtat de drets socials en tots els països; i en els inicis del segle XXI, tot i haver assolit la igualtat legal de gais i lesbianes pel que fa al matrimoni i l'adopció, encara hi manca la plena inclusió social del fet homosexual.

El Casal Lambda, de primer anomenat Institut Lambda, sempre ha reivindicat aquesta igualtat des del triple alliberament (personal, de classe o social i nacional):

Les persones som lliures i ens hem d'expressar lliurement en tots els àmbits, també en el sexual; sabent, però, que la llibertat meua ha d'harmonitzar-se amb la llibertat de l'altre, i per tant, la sexualitat lliure comporta necessàriament un pacte explícit d'acord en les pràctiques que realitzarem.

En una societat democràtica tots som iguals davant la llei, per tant no hi ha classes socials que puguin catalogar uns com a més persones i d'altres com a persones de rang inferior.

La cultura ens fa lliures, i, encara més, cada cultura a més de llibertat és riquesa. Nosaltres, des del Casal Lambda volem ser lliures i expressar-nos en la cultura catalana, que a més té una llengua pròpia que enriqueix el mosaic lingüístic.

El llibre dels 30 anys de l'Institut/Casal Lambda recull, de manera temàtica, i perquè no, anecdòtica tot el que ha anat

fent del Casal Lambda, una associació que reivindica des de la cultura, entesa com a acció humana, la igualtat social i la inclusió de totes les persones, sense exclusió o discriminació negativa per raó de la seva sexualitat.

En aquest llibre també s'hi fa constar la cronologia de fets del Casal Lambda i les persones que s'hi han significat en aquests 30 anys de vida. Amb una data important celebrada pel Casal Lambda com un guany personal i social: l'ampliació de la llei del matrimoni a les persones homosexuals, aprovada pel Parlament Espanyol el 30 de juny de 2005 i visualitzada de manera militant per dos membres del Casal el 30 de juliol de 2006 amb el matrimoni de Josep Anton Rodríguez Collado, president en aquell moment, amb Hipólito Sánchez Nuévalos, responsable de comunicació del Casal i director de la revista *Lambda*.

Que aquest llibre ens ajudi a entendre una trajectòria, la d'una associació i la d'unes persones que han cregut en la igualtat de drets i han treballat dins de l'associació, donant aixopluc, cercant espais de reflexió, per compartir una realitat, l'opció, orientació o, encara formulat més genèricament, la vivència homosexual, amb tot un seguit de grups, comissions, serveis; i, també, dialogant amb la societat per provocar un canvi de mentalitat que permetés fer el pas de la tolerància paternalista al respecte del que no segueix un model estàndard, el diferent, fins a arribar a la igualtat de drets. Aquesta

reivindicació planteja una qüestió, hi ha persones que es comporten d'una manera estàndard en algun àmbit de la vida? O més aviat totes i totes som diferents i, tot i uns trets comuns, aquesta diferència personal fa una societat rica en les mateixes persones diferents, i per tant amb possibilitat d'una aportació no estàndard, no tipificada, sense estereotips en la vida i les relacions entre els qui formem el gènere humà?

L'Institut/Casal Lambda es va plantejar des dels inicis un diàleg amb la societat, per modificar de mica a mica, a poc a poc, sense presses però sense pauses, per transformar mentalitats, per aconseguir la revolució que fa efecte, la que canvia la manera de pensar, la que fa que s'acceptin i es respectin totes les opcions de vida, i ho va fer amb el butlletí i posterior revista *Lambda*, amb la Mostra Lambda, Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona i de Catalunya, amb una agenda d'activitats, i, com no, amb l'arribada de les noves tecnologies, amb un portal web: <http://www.lambdaweb.org>

La lectura de cada capítol del llibre vol fer reviure als qui han viscut alguna de les experiències i dels fets narrats, una història divertida o trista, de guany o de lluita. Per als que no les han viscudes és una història de moltes vides compartides, reunides i amb objectius comuns, la dels qui han format i formen part de l'Institut Lambda/Casal Lambda.

L'ESTRUCTURA DEL LLIBRE

Es planteja el llibre obert a diferents lectures, des de seguir pàgina a pàgina, a agafar la cronologia i veure tota l'acció de l'Institut i després del Casal o, simplement agafar un dels capítols, el de referència del lector o la lectora i reviure la pròpia pertinença a l'associació. També es pot fer una lectura de segon nivell, com planteja Umberto Eco, que és capaç de llegir més enllà de la construcció gramatical de les frases i en fa una lectura profunda, interrogant el text, plantejant-ne un diàleg amb els fets que s'hi narren.

A part de la cronologia extreta de la publicada en la revista *Lambda*, i closa per en Joan Soldevila, hi ha uns capítols temàtics a partir de l'acció del Casal, que permeten una lectura puntual, individualitzada del tot, que és el llibre.

Amb aquest llibre, a més de deixar el testimoni de la vida d'una associació que ha reivindicat des de la cultura i l'acció quotidiana realitzada per voluntaris i voluntàries en pro d'una societat incloent, fem homenatge a Armand de Fluvià i a totes les persones que, amb ell, van tenir la idea d'encetar un camí que portés a la plena igualtat de les persones homosexuals en la nostra societat.

Us proposem la lectura d'una vida, la del Casal Lambda, que el 5 d'octubre de 2007 va fer 30 anys, i per tant va passar a ser adult, per l'edat, després de passar diferents etapes, com passa en la vida de qualsevol persona.

Serveixi també d'agraïment a totes les persones que han fet possible el Casal Lambda, i les que avui encara ho fan.

(1976) PREPARANT L'OBERTURA DE PORTES. LES PRIMERES JUNTES DE GOVERN

L'inici de l'Institut és fet d'un seguit de passos en ferm que permeten arribar a obrir les portes a tothom qui vulgui acostar-se a plantejar les seves preguntes o bé a gaudir dels serveis que s'hi presten, o, simplement a participar en les activitats. Cada reunió permetia, primer, prendre consciència del que havia de ser l'Institut, també, trobar punts en comú, i, decidir estratègies o accions per fer de la idea praxi.

Al principi no hi havia una seu, una casa, cap lloc per a reunir-se, i seguint la tradició de l'època de repressió, se cercava el lloc adequat, que no conegués els possibles intrusos, per anar gastant una nova realitat. No calia fer-ho clandestinament, però, de la mateixa manera que els costums policials no van canviar en un dia, la manera de funcionar dels qui havien experimentat la repressió, tampoc no va canviar en un dia. Dels fulletons subversius i les seus itinerants s'havia de passar a una seu pública de la nova associació, però calia fer el camí, i es va fer amb les trobades a diverses cases, que sense ser clandestines, feien la mateixa funció de preparar un canvi cap a la llibertat.

Les primeres reunions es van celebrar a casa del Josep Maria Domènec. Ja s'havia escripturat l'associació, però només era això, un ens en formació, un nadó que calia alimentar, tenir curar i fer créixer perquè, quan estigués format pogués fer la seva tasca de transformació social, des del discurs, la cultura, la intervenció amb accions cultural.

Ajudarà a entendre la gestació del Casal, fer un recorregut més detallat dels passos que es van anar fent, que havien de ser molt fermes, i amb l'acord de tots els qui anaven construint l'associació.

1976

El 2 de novembre de 1976 es fa la primera reunió de la Junta de l'Institut Lambda a casa del Josep Maria Domènec, amb Francesc Francino, Germà Pedra, Joan Soldevila i Carulla i Jokin Armendáriz. S'aprova llogar un local de 3.000 pessetes (18 euros). Com a seu i també dipòsit de la revista. Tots voten a favor i Armand de Fluvià s'absté. Francesc Francino i Germà Pedra obriran un compte corrent conjunt. S'aprova comprar un fitxer per anar introduint els socis. S'aprova convocar gent, màxim 15 persones en diferents vegades, per recollir diners. *Han d'assistir-hi almenys dos de nosaltres explicant-los si volen ser socis fundadors*. S'acorda fer una reunió setmanal de la Junta.

La segona Junta de l'Institut Lambda té lloc el 9 de novembre del mateix any, 1976, a casa del Josep Maria Domènec, amb Francesc Francino, Joan Soldevila, Germà Pedra i Jokin Armendáriz. Josep Ma notifica oficialment el lloguer del local. Es forma un equip: Jokin Armendáriz pintarà, Josep M. farà la fusteria. S'acorda convocar la 2a reunió de persones que aportin diners. Entrevista amb Amparo Tuñón.

CELEBRAR, QUAN TOCA

Quan toca celebrar, hem de celebrar... I si aquesta revista té com a tema principal el 40è aniversari del **Movimiento Español de Liberación Homosexual (MELH)** i l'inici de l'activisme homosexual, nosaltres aprofitem l'avinentsa per dir que **Blogs amb nom de dona** és a punt de fer tres anys de vida. Toca celebrar-ho i refermar-nos en el nostre objectiu: fer-vos conèixer alguns dels blogs que podeu trobar a la xarxa i que parlen de la realitat contemporània de les dones lesbianes (i/o bisexuals). Al número anterior hem encetat la fórmula de l'entrevista amb les blogaires –sempre disposades a col·laborar!– i creiem que és una bona fórmula perquè aquesta secció es mantingui dinàmica. Recordeu que com a lectores i lectors de **Blogs amb nom de dona** sou imprescindibles: feu-nos arribar les vostres recomanacions sobre blogs que conegueu, que feu o que seguïu incondicionalment. Escriviu-nos a revista@lambdaweb.org

Volem fer un repàs d'alguns dels blogs recomanats a **Blogs amb nom de dona** per destacar-vos algun apunt més actual i posar-nos al dia.

La que un dia va ser la Ricci ara ja fa temps –des del març de 2009– que és **Hukia** (<http://diariodehukia.blogspot.com/>). El blog no ha perdut intensitat: els apunts estan ben escrits i són un diari d'experiències. Us recomanem la lectura de “Mi verano de toda la vida” del 25 de juliol de 2010.

El blog de **Luisa Notario** (<http://luisanotario.blogspot.com/>) segueix actiu i prolífic com el primer dia, amb el compromís de l'autora d'explicar la seva experiència com activista LGBT.

L'Odile i la Paula, les creadores de *The Lesbian Sisters* (<http://thelesbiansisters.blogspot.com/>) mantenen el blog amb talent i sensibilitat. No deixeu de llegir l'apunt “El día en que me enteré que Carmen Martín Gaité había muerto” del 22 de juliol de 2010.

Aquí i ara (<http://www.flordaigua.blogspot.com/>) segueix sent una joia... Nosaltres no ens cansem de llegir-la.

Una còmica de la pluma (<http://isabelfranc.blogspot.com/>) no té aturador. Molts dels apunts dels últims temps recullen les

vicissituds del llibre d'Isabel Franc i Susanna Martín, Alicia en un mundo real, que està sent tot un èxit.

La letra escarlata (<http://la-letra-escarlata.blogspot.com/>) segueix al peu del canó; la seva creadora, sota el pseudònim de Hester Prynne, ha actualitzat el seu perfil: “Dona. Lesbiana. Feminista. Activista. Roja. Escriptora. Republicana. Mestressa de casa. Bibliòfila. Apòstata. Cuinera. Traductora. Amiga. Filla. Germana. Esposa enamorada. Mare.” En relació a aquest darrer “estat”, no us perdeu l'apunt “Confesiones de una madre del corazón” del 27 de juliol de 2010.

Les Bicisenderistas novatas (<http://bicisenderistasnovatas.wordpress.com>) no afluïxen i ens ofereixen les seves cròniques de rutes i altres recomanacions...

I la nostra més recent convidada, Txus García (<http://katalitza.blogspot.com/>), segueix encantada d'escriure i compartir els seus interessos amb tothom (nosaltres ja ens hem convertit en fans incondicionals!). Amb el seu apunt del 23 de juny de 2010 (uns versos de Fernando Pessoa) ens acomiadem: “No soy nada / Nunca seré nada / No puedo querer ser nada / Aparte de esto, tengo en mí todos los sueños del mundo.” *

SITGES. ÈXIT DE LA PRIMERA GAI PRIDE

El passat juliol va tenir lloc a la localitat costanera del Garraf la primera GaI Pride. L'èxit de públic, entitats i persones participadores a la jornada clau, la desfilada del 10 de juliol, va ser considerable tenint en compte que era la primera vegada que s'organitzava i que, a la mateixa hora i mateix dia, s'estava produint la multitudinària manifestació en favor de l'Estatut a Barcelona. La GaI Pride de Sitges va comptar amb més de 25 guarnides carrosses patrocinades per entitats i locals d'oci i restauració orientats a la comunitat LGBT plenes de comparses de nois i noies ballant i llençant obsequis al públic. L'esdeveniment ha estat organitzat per l'AFGAL, associació de gais i lesbianes de Sitges, que agrupa 128 locals d'oci, i segons el seu president, Luis Enríquez *hemos contado con toda la colaboración posible del Ayuntamiento*. Entre el públic hi havia tot tipus d'assistents, incloses moltes famílies amb nens o gent gran que es mirava divertida la desfilada. A la nit, hi va haver un concert, sobre un escenari al costat de la platja, del grup *Barbazul*. La festa es va allargar fins a la matinada als locals de la vila, plens de gom a gom.

BLANES. REBUTJADA FESTA HOMOSEXUAL

L'associació de gais i lesbianes de Blanes ha vist impossibilitada la seva voluntat d'organitzar una festa del col·lectiu LGBT perquè l'ajuntament ha considerat que "la promoció d'una festa homosexual és incompatible amb la promoció del turisme familiar i esportiu". Tot això, només un any després que la localitat costanera es declarés primera ciutat de l'estat "Gay Friendly". Finalment, la festa s'ha hagut de celebrar al municipi de Santa Susanna. El conseller de turisme de Blanes i responsable de la negativa, Fernando Gómez, del Partit Democràtic de Blanes (PDB), ha argumentat que al municipi mai no s'hi han celebrat festes dedicades als heterossexuals, que la petició es va fer amb massa precipitació i que el consistori no tenia prou pressupost per portar-la a terme.

CASTELLDEFELS. CONCLUSIONS DE LES JORNADES DE NOVES MASCULINITATS

El passat 8 de maig de 2010 van tenir lloc a Castelldefels les Jornades de Noves Masculinitats amb una idea bàsica com a proposta de debat: "una altra perspectiva de gènere?". En el marc d'aquestes jornades es van portar a terme diferents conferències, tallers, debats i taules rodones al voltant del tema principal, la masculinitat i la perspectiva de gènere. A grans trets, es va arribar a la conclusió que cal deixar enrere els tòpics sobre els rols de gènere i educar i viure en la corresponsabilitat. També es van donar unes pautes d'actuació en l'àmbit local com ara la formació de pares i mares (xerrades, tallers), la coeducació dels fills o la formació a professionals de diferents àmbits per tal que exerceixin la seva professió de manera no sexista. La valoració dels assistents a conferències i tallers va ser molt positiva, les estadístiques se situen vora el 8,4%.

EL PARLAMENT DE CATALUNYA APROVA LA NOVA VERSIÓ DEL CODI CIVIL

El 14 de juliol va ser aprovat al Parlament la nova versió del llibre segon del Codi Civil, relatiu a la persona i a la família. Entre d'altres punts d'interès, el nou codi català integra en el seu articulat els nous models de família, entre elles les homoparentals i possibilita que en les parelles de lesbianes que recorrin a tècniques de reproducció assistida, la parella de la dona que realitzi la gestació serà considerada també des del primer moment mare del fill. Altres aspectes destacables són la substitució dels termes "marit" i "muller" per "cònjuge", els termes "fidelitat conjugal" per "lleialtat conjugal", la recomanació de custòdia compartida en cas de separació, i s'incorpora explícitament l'obligació de compartir les responsabilitats domèstiques i contribuir en la cura dels altres membres de la família.

PARELLA DROGA I ROBA A GAIS DE BARCELONA I SITGES

Una parella home/dona s'ha dedicat en els últims temps a robar amb violència i de vegades intimidació homes gais de Barcelona i Sitges, segons que informen els Mossos d'Esquadra, des de l'Oficina de Relacions amb la Comunitat interlocutora Homofòbia de la seva comissaria a l'Eixample de Barcelona. Mossos ha alertat, mitjançant un comunicat de premsa, de la perillositat d'aquestes dues persones, el modus operandi de les quals consistia en que ell buscava mantenir relacions sexuals amb homes, aleshores aprofitava per intoxicar-los amb *Transilium* i els robava. S'han detectat 9 casos a Barcelona i 2 a Sitges, i tots estan relacionats amb aquest home i la seva parella. Tot indica que l'home, que va ser jutjat el 23 de juliol, entrarà a la presó, però la dona, detinguda per un delictes de receptació, no ho farà. Mossos d'Esquadra han demanat a diferents mitjans de comunicació, entre ells la revista *Lambda*, que es faci difusió d'aquests fets per tal d'intentar trobar nous casos que no hagin estat denunciats, ja que sospiten que en poden haver més.

LA COORDINADORA GAI LESBIANA ORGANITZARÀ PARELLES LINGÜÍSTIQUES EN CATALÀ

La CGL ha obtingut la confirmació per part del Consorci per a la Normalització Lingüística d'una acció específica per al col·lectiu LGBT que consistirà en la gestió de cites entre homes i dones gais i lesbianes amb d'altres similars perquè puguin conversar durant una hora setmanal. El sistema consistirà en la confecció per part de la CGL d'un llistat d'homes i dones voluntaris catalanoparlants interessats en tenir cites amb d'altres, i al mateix temps, una promoció de la iniciativa pels locals d'ambient. Segons declaracions de la CGL *ensem que serà una bona manera de conèixer gent i de promoure l'ús del català com a llengua vehicular també als espais d'oci, així com de promoure el català com a llengua per a lligar*.

SANITAT I FELGTB REDACTEN EL NOU PROTOCOL PER A LA TRANSSEXUALITAT

El 20 de juliol s'han reunit la FELGTB (Federació Estatal de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals) amb el Ministeri de Sanitat per tal de redactar un protocol d'atenció a la transsexualitat, per tal que no sigui considerada una malaltia i es tracti de manera adient. La FELGTB porta tot l'any 2010 treballant pels drets de les persones transsexuals dins de l' "Any per a Transformar". Entre les diferents línies de treball, destaquen la despatologització de la transsexualitat, que ja compta amb el recolzament del Congrés dels Diputats i del Govern Espanyol; i la creació d'una comissió de societats mèdiques, Ministeri de Sanitat i col·lectius trans per a elaborar el protocol d'atenció a les persones transsexuals.

VALÈNCIA. LAMBDA DEMANA A EDUCACIÓ QUE VETLLI PER LA DIGNITAT LGTB

Davant de la proposta de l'Arquebisbat de València d'impartir les seves pròpies classes de sexualitat, en les quals volen explicar que l'homosexualitat és una disfunció i els homosexuals es perjudiquen a si mateixos, la masturbació un defecte i els mitjans anticonceptius inapropiats; Lambda València ha demanat al conseller d'educació, Alejandro Font de Mora, que defensi les lleis i asseguri el respecte a la diversitat sexual en tot el sistema educatiu. El coordinador del Col·lectiu Lambda de València, José de Lamo, recorda al conseller que *tant la Llei Orgànica d'Educació com l'acabada d'aprovar Llei Orgànica de Salut Sexual i Reproductiva i de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs, estableixen que el sistema educatiu ha de contemplar la formació en salut sexual i reproductiva com a part del desenvolupament integral de la personalitat i de la formació en valors*, i que aquesta ha de contemplar el reconeixement i acceptació de la diversitat sexual.

NOVA CAMPANYA DE SENSIBILITZACIÓ VIH "PONTE UNA MEDALLA"

El Ministeri de Sanitat i Política Social ha iniciat la campanya informativa "Ponte una medalla" que pretén concienciar la població homosexual masculina sobre la importància d'utilitzar mesures de prevenció durant les relacions sexuals. Aquesta campanya està tenint una àmplia difusió als mitjans de comunicació, especialment a Internet, i a través de les diferents associacions pro drets LGTB, entre elles el Casal Lambda. "Ponte una medalla" té una pàgina web com a base d'informació on, mitjançant un test, hom pot posar a prova i millorar els seus coneixements. Cada resposta encertada implica una medalla més, confeccionada amb una cinta amb els colors de l'arc de Sant Martí i un preservatiu a l'extrem. La campanya ens informa, entre d'altres assumptes, que el virus del VIH continua la seva propagació creixent entre el col·lectiu homosexual masculí, que actualment els nous diagnòstics de VIH es produeixen majoritàriament entre homes amb pràctiques homosexuals, i que el 10% dels homes que practiquen sexe amb altres homes estan infectats pel virus i, d'aquests, 1 de cada 5 no ho saben.

MADRID. AGRESSIÓ LESBÒFOBA AL RESTAURANT JOSÉ LUIS

La nit del 14 de juliol, Marta E. i Montse P. es trobaven al restaurant madrileny José Luis. Mentre sopaven, un home i una dona que hi havia a la taula del costat van començar a insultar-les amb frases com *Sois unas enfermas y tortilleras, guarras, iros a vuestra casa, bolleras de mierda*. A continuació, l'home es va alçar i va donar una bufetada a Marta. Cogam ha criticat que els fets es produïssin davant la total impassibilitat del personal del restaurant José Luis. Finalment, la parella de dones va trucar la Policia, que els va prendre declaració, i posteriorment Marta E. va haver de sol·licitar assistència mèdica.

GRANADA. GUIA DE SALUT SEXUAL PER A DONES

L'associació LGTB Colegas de Granada ha presentat la "Guía de salud sexual para mujeres" amb la col·laboració de la Conselleria de Salut. La guia està dirigida principalment a dones lesbianes, però també a heterosexuals i té com a objectiu acostar cada dona a la seva sexualitat aportant un manual amb què millorar els seus coneixements i resoldre els dubtes que puguin tenir. La seva difusió es farà a través de les xarxes socials (*Facebook, Twitter, etc.*), als instituts de secundària i a través de les associacions i consells locals de dones. També està disponible per a descàrrega a l'enllaç: www.SaludSexualMujeres.tk

EL 41% DELS ALUMNES SE SENTIRIA INCÒMODE AMB UN COMPANY GAI

Aquests són els resultats que es desprenen d'una enquesta estatal elaborada pel Ministeri d'Igualtat. Un 41% dels alumnes afirma que es canviaria de seient o, com a mínim, se sentiria incòmode si sabés que el seu company de taula és gai. Isabel Martínez, secretària general de Polítiques de Igualdad també va informar que un 56% dels homosexuals asseguren haver patit algun tipus d'agressió física o psíquica durant la seva època escolar. Les dades es van comunicar durant la presentació de la 2a edició de la campanya "Sal a escena contra la discriminación", que consisteix en la presentació al web creat pel Ministeri d'Igualtat www.salaescena.es es per part de la ciutadania de vídeos, fotos, obres de teatre, curts, monòlegs o peces musicals amb missatges positius que fomentin la diversitat i la igualtat de tracte. A la mateixa pàgina web es publicaran les peces enviades, es votaran les millors i els guanyadors rebran el dia 10 de desembre, coincidint amb el Dia Internacional dels Drets Humans, un guardó de mans de la Ministra d'Igualtat, Bibiana Aído. El concurs també es podrà seguir a través de les xarxes socials *Facebook, Twitter, Myspace i Flickr*.

ARGENTINA APROVA EL MATRIMONI HOMOSEXUAL

Argentina s'ha convertit durant el mes de juliol en el primer país llatinoamericà en aprovar el matrimoni homosexual després d'un polèmic debat en el Senat que ha durat quinze hores. La llei ha estat aprovada per 33 vots a favor, 27 en contra i 3 abstencions. Durant la llarga sessió, els senadors han reflexionat sobre la vida sexual de les plantes i els animals, han recordat llistat d'homosexuals il·lustres i, fins i tot, han relatat experiències personals. Finalment, el senador Eugenio Artaza ha resumit la polèmica en una frase: *per què hem de fer tant d'esforç per a impedir que altres persones tinguin els mateixos drets que nosaltres?* Mentrestant, centenars de persones esperaven el resultat a la Plaça del Congrés. Hi havia grups contaris al matrimoni homosexual que esgrimien pancartes amb missatges com "Sólo varón y mujer", així com grups de drets homosexuals i drets humans que mostraven cartells on es podia llegir "Saquen sus rosarios de nuestros ovarios". La llei ha pogut ser promulgada finalment, tot i l'agressiva campanya endegada per l'Església, que ha inclòs movilitzacions, sancions per als sacerdots discrepants o pressions als senadors que hi estiguessin a favor.

ARGENTINA. JUTGESSA ES NEGA A CASAR PARELLES HOMOSEXUALS

La jutgessa de la província de la Pampa, Marta Covella, ha declarat que es negarà a casar parelles homosexuals, tot i ser ja un dret legal a Argentina, perquè les seves conviccions religioses li ho impedeixen. La jutgessa va declarar que *se van a poder casar igual, porque los casará el juez suplente. Pero yo, por una cuestión de principios cristianos, no puedo hacerlo* i també va argumentar que les relacions entre persones homosexuals són *una cosa mala delante de los ojos de Dios*. Grups de defensa dels drets LGTB ja han manifestat la seva voluntat de denunciar la jutgessa per l'incumpliment de les seves funcions públiques. Alguns polítics ja s'han avançat denunciant l'actitud de

Marta Covella davant l'Institut Nacional contra la Discriminació, Xenofòbia i Racismo.

IRAN. DETINGUTS 19 GAIS DURANT UNA FESTA

El passat 11 de juliol van ser detinguts uns 19 homes gais a la ciutat iraniana de Shiraz durant el transcurs d'una festa privada. La redada va ser encapçalada per la policia amb l'ajut de la milícia voluntària moral (Basij) i de la guàrdia revolucionària (Sepah). Segons que informa la Iranian Railroad for Queer Refugees (IRQR), els domicilis dels detinguts han estat escorcollats, les seves pertinences confiscades i seran jutjats properament per les Corts Revolucionàries i Generals. De moment només han trascendit 9 identitats dels suposadament 19 detinguts. L'IRQR sospita que durant els propers dies hi haurà més detencions de gais a Shiran, Esfahad i Mashhad i recomana als gais iranians que extremin la precaució amb la seva seguretat, tot recordant que els telèfons mòbils i potser els perfils a Internet, poden ser objecte de control per part de la policia.

EE.UU. L'INFORME NCAVP CONCLOU QUE LA VIOLÈNCIA HOMÒFOBA CONTINUA

La coalició nordamericana de programes contra la violència (NCAVP) ha fet públic el seu informe anual sobre crims d'odi contra la població LGTB de l'any 2009 i mostra que 22 persones van ser assassinades per la seva orientació o identitat sexual, la major part de les quals eren persones negres, transgènere o "d'aparença femenina". L'informe considera que una de les causes de l'increment d'aquests crims té a veure amb l'augment de la visibilitat de la comunitat LGTB. També adverteix que la crisi econòmica ha ocasionat una retallada en el recolzament econòmic a les víctimes i que ha provocat que molts crims no hagin estat degudament denunciats o investigats.

Trobareu l'informe a: <http://www.avp.org/documents/NCAVP2009HateViolenceReportforWeb.pdf>

LUXEMBURG. FUTURA APROVACIÓ DEL MATRIMONI HOMOSEXUAL

La cambra de diputats de Luxemburg ha iniciat fa algunes setmanes les accions per reformar la seva llei d'unions civils (vàlides tant per a parelles heterosexuales com homosexuals) concedint a aquestes més drets i també serà presentada per part del ministre de justícia, François Biltgen, un projecte de llei de matrimoni entre persones del mateix sexe. La intenció de Luxemburg és, doncs, mantenir i millorar les unions civils així com ampliar el dret de contraure matrimoni a tots els ciutadans. Els participants en la reforma legal van matissar que la unió civil té a veure, sobretot, amb aspectes materials mentre que el matrimoni té unes connotacions sentimentals i socials. La modificació també permetrà reconèixer els matrimonis o unions civils celebrades en d'altres països amb legislacions similars.

REGNE UNIT. ELS HOMOSEXUALS PERSEGUITS ALS SEUS PAÏSOS REBRAN ASIL

Cinc jutges del Tribunal Suprem anglès han decidit per unanimitat que els homosexuals que es trobin a la Gran Bretanya no podran ser deportats al seu lloc d'origen en cas que allà estiguin obligats a viure en la clandestinitat a causa de la seva orientació sexual. La sentència també adverteix que cada cop seran més els homosexuals en demanar l'asil, ja que 76 països persegueixen l'homosexualitat i, en 5 d'ells, la condemna és de pena de mort. Possiblement la crítica de l'Alt Comissionat per als Refugiats de l'ONU (ACNUR) sobre aquest fet ha potenciat la creació de la nova llei britànica d'asil al col·lectiu LGTB. *

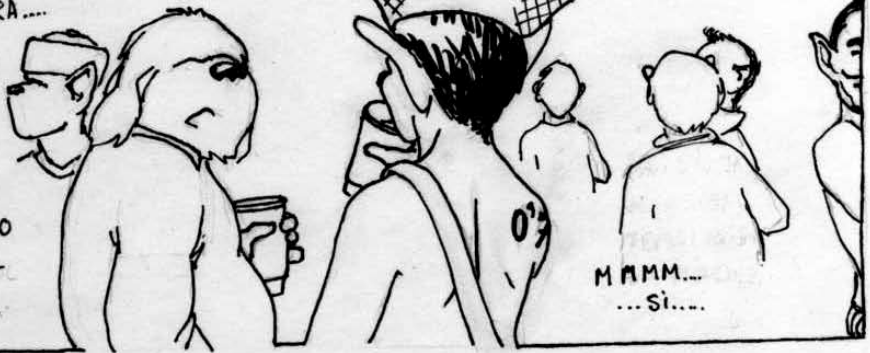
GAY PRIDE

AIXÓ JA NO ÉS EL QUE ERA....

..MOLTS PENSEM QUE
TOTA AQUESTA DESTI-
LADA DE DISTRESSES NO
A FAVOREIX GENS NI MI-
CA LA NOSTRA IMATGE...

Viu
l'estiu!

Resultats
en menys de
30 minuts

Fes-te la prova del VIH

bcn checkpoint

VIH-SIDA • ITS • SEXUALITAT • HOMES • SALUT

BCN Checkpoint és un centre comunitari de detecció del VIH i altres infeccions de transmissió sexual per a homes gais i altres homes que fan sexe amb homes

933 182 056

Servei GRATUÏT, anònim i confidencial
Comte Borrell, 164-166 (Metro: Urgell) 08015 Barcelona

www.bcncheckpoint.com

Hi col·laboren:

GRUPO
ARENNA

www.arenadisco.com